

**РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. бр. 02/2006**

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 02.10.2006. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан свима. Као што сте видели имали смо један мали проблем, обавештени сте. Окривљени су грешком одведени у другу зграду, мада ја нисам добила званично обавештење због чега се то догодило јер је Окружни затвор добио благовремено допис по којим је требало поступити и довести окривљене овде.

Председник већа отвара заседање, објављује предмет главног претреса и састав већа.

Ја сам председник већа судија Винка Бераха-Никићевић, чланови већа: судија Веско Крстајић и судија Гордана Божиловић-Петровић.

Констатује се да су приступили:

- **Заменик тужиоца за ратне злочине Драгољуб Станковић, заменик, такође, тужиоца за ратне злочине Миољуб Виторовић,**
- **пуномоћници оштећених адвокат Драгољуб Тодоровић и Наташа Кандић,**
- **опт. Митровић Радослав, са браниоцем адв. Гораном Петронијевићем и Мирјаном Несторовић,**
- **опт. Репановић Радојко, са браниоцем адв. Исаиловић Игором и Војновић Ненадом,**
- **опт. Јовановић Ненад, са браниоцем адв. Ђурђић Вељком,**
- **опт. Чукарић Слађан, са браниоцем адв. Владицом Васиљковићем,**
- **опт. Нишовић Милорад, са браниоцем адв. Лековић Татомиром,**
- **опт. Петковић Мирослав, са браниоцем адв. Фолић Гораном,**
- **опт. Петковић Зоран, са браниоцем адв. Миланом Бирманом и**
- **опт. Папић Рамиз, са браниоцем адв. Палибрк Драганом.**

Изволите? Хоћете сад или? Може.

Молим вас да ли има примедби на састав већа?

Нема примедби на састав већа.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Главни претрес је јаван.

Ја бих само пре него што кренемо питала да ли евентуално у судници има неког од сведока који би евентуално био саслушан? Уколико има, ја бих вас замолила да напустите судницу.

Изволите?

АДВ. ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: (бранилац прво-оптуженог) Судија, колико могу да видим као пуномоћник оштећених овде се појављује госпођа Наташа Кандић. У претходном поступку, у фази истраге, заменик тужиоца за ратне злочине предложио је њено саслушање као сведока. О том предлогу истражни судија није одлучио, односно није спровео ту радњу, формално није имао могућности да одлучи о решењу. Стога сматрам да би госпођа Кандић у овој фази поступка док се о том предлогу евентуално, ако тужилац остаје при њему, а ми као одбрана са наше стране, имајући у виду њена иступања и чињенице које је давала у јавности, сматрамо да су јако битне да се у овом поступку утврди чињенично стање. Стога предлажемо да се она удаљи са заседања као потенцијални сведок.

АДВ.ИГРОР ИСАИЛОВИЋ: Само још имамо информацију да је она чак била шеф неког истраживачког тима који је истраживао, тако да може стварно да да драгоцену сазнања о таквим подацима. Само толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Адв. Горан Петронијевић – бранилац опт. Митровић Радослава предлаже да се из заседања удаљи госпођа Наташа Кандић, обзиром да је предложена да се саслуша у својству сведока. Овом предлогу придружује се и адв. Игор Исаиловић.

Изволите тужилац.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДРАГОЉУБ СТАНКОВИЋ: Тужилац се противи овом предлогу. Пре свега када је у питању предлог тужилаштва да се Наташа Кандић саслуша као сведок. Заиста такав један предлог и постоји на почетку истраге. Међутим, Наташа Кандић у овој оптужници није предложена за сведока, тако да се ја противим овом предлогу да се Наташа Кандић удаљи из суднице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Заменик тужиоца за ратне злочине противи се оваквом предлогу јер оптужницом није ни предложено да се Наташа Кандић саслуша у својству сведока.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Пре него што пређете на одлучивање, ово што је колега Исаиловић рекао, ми смо се малочас консултовали уколико тужилац одустане један већи део одбране ће дати предлог да се она саслуша. Према томе, свакако мислим да у овој фази поступка она би требало да се удаљи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да вам кажемо. У оптужници није ни предложено, то што сте и чули што је тужилац за ратне злочине изјавио. Значи, оптужницом, ми немамо у оптужници не постоји тај предлог.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Судија, одбрана ће предложити у том случају и ми имамо намеру да предложимо да се она саслуша као сведок. Према томе, предлажемо да се удаљи да не би било прејудуцирања тог процесног питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ово сад да схватим да је то неки Ваш предлог у овом моменту или?

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Судија, ми не можемо у овој фази поступка да дајемо предлоге јер претрес формално није отворен и ми сви то добро знамо. Због тога ми најављујемо да ћемо госпођу Наташу Кандић

предложити као сведока, о томе ће веће накнадно одлучивати у фази када дође време за тим, а данас у овој фази у којој се ми налазимо ми не можемо формално да дајемо предлог. Ми дајемо своју намеру да је у судници присутно лице кога ћемо предложити као сведока и стога тражимо да се процесно лице привремено удаљи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Бранилац опт. Митровић Радослава адв. Горан Петронијевић у овој фази само најављује да ће Наташа Кандић бити предложена да се саслуша у својству сведока. Стога остаје код првобитног предлога.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

О предлогу браниоца биће накнадно одлучено.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Оппростите, ја морам ипак да реагујем. То што сте рекли сада да ће бити накнадно одлучено, а да госпођа Наташа Кандић и даље остаје присутна у судници за нас значи да сте Ви већ одлучили да она не буде сведок. Лице које се налази у овој фази поступка на претресу, Ви сте питали да ли постоје лица која ће у фази, даљој фази претреса бити сведоци. Ми смо навели лице и о томе морате сада одлучити. Она мора привремено бити удаљена. Ако је привремено не удаљите то значи да сте већ сада одлучили да она неће бити сведок, а ми још процено у овој фази поступка не можемо такве предлоге ни да дајемо. Према томе, ја Вас молим да о томе одлучите јер ћемо у супротном сматрати да сте одлучили ван претреса, ван овлашћења и ван без нашег предлога у фази када то не може да она не може бити сведок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Управо због тога у овој фази нећемо ни одлучивати о Вашем предлогу јер нисмо фактички ни ушли.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Али судија, онда је потребно да је удаљите да би ми могли да је предложимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У овој фази, ја сам донела одлуку, веће је донело одлуку да ће о Вашем предлогу бити накнадно одлучено.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Али судија, ако данас Ви госпођу Наташу Кандић као потенцијалног сведока не удаљите из суднице, ми нећемо имати могућност да је предложимо за сведока, јер ће она бити присутна у судници и као таква бити законски процесно елеминисана да буде сведок. Ја Вам о томе говорим, врло озбиљна ствар процесна којом сада прејудицирате овај проблем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште се не прејудицира проблем. Ја сам Вам рекла у овој фази поступка оваква је одлука већа и молим Вас седите.

АДВ.ГОРАН ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Судија, у том случају тражимо изузеће Ваше као председника већа, јер су овог момента наступиле околности због којих сумњамо у пристрасност у току вођења овог поступка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

За овим бранилац опт. Митровић Радослава адв. Горан Петронијевић тражи изузеће председника већа због разлога пристрасности у овом поступку.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Јел могу судија само нешто молим Вас. Када сте нас уводили у овај главни претрес Ви сте питали да ли има неко лице које је присутно у публици које ће бити евентуално које је сведок или које ће битиевентуално предложено за сведока. Можемо да транскрипт прочитамо. На такво Ваше питање је браниоци Петронијевић и Исаиловић су предложили одређено лице за сведока. Обзиром да лице које ће да буде предложено као сведок и предложили већу да се у овој фази поступка удаљи из заседања, значи на Вашу иницијативу је овај такв захтев стављен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У оптужници имамо јако много сведока.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Не у оптужници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Управо због тога сам ја поставила питање да ли се случајно неко од предложених сведока налази у судници.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: И који ће бити, мени се чини и који ће бити?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа онда.

АДВ. ВЕЉКО ЂУРЂИЋ: Који ће бити?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Предмет изнети председнику суда ради одлуке о предлогу.

Пауза пола сата.

Председник суда је донео решење којим је одбијен као неоснован захтев браниоца опт. Митровић Радослава – адв. Петронијевић Горана за изузеће председника већа.

ЛИЧНИ ПОДАЦИ ОПТУЖЕНИХ

ОПТ. МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ

Господине Митровићу, јел има неких измена? Нема никаквих измена у Вашим личним подацима? Хоћете стати овде молим Вас.

Име оца?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Стеван.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Година рођења?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: 22.12.1953. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ожењен?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ожењен, супруга Верица, инвалид 85%.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате деце?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Три кћерке, удате, имају децу и медицински радници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате одликовање, јел тако?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Одликовање Југословенски заставе првог степена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате нешто од непокретности, неке имовине?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Имам стан у Нишу који отплаћујем, који је на кредит у друштвеној својини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били осуђивани?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се води још који кривични поступак против Вас?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не води се. Добро, хвала. Седите.

Опт. РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ:

Господине Репановићу, да ли има неких измена у Вашим личним подацима?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били саслушани код истражног судије. Нема никаквих измена? Име оца?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Милутин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милутин. Пребивалиште?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Крушевац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Година рођења?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: 1958.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каквог сте имовног стања, јел имате нешто од непокретности?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате непокретности?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Немам, живим приватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ожењен?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате деце?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Двоје деце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неосуђиван, јел тако?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се води још који кривични поступак против Вас?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не води се? Добро, хвала.

Опт. НЕНАД ЈОВАНОВИЋ.

Са личним подацима као у претходном поступку.

Јел тако? Име оца?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Јован.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте рођени?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: 12.05.1962.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где живите?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше пребивалиште?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Лазаревац, Милице Српкиње б.б.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ожењен, јел тако?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Двоје деце?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каквог сте имовног стања? Да ли имате непокретности?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Подстанар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Подстанар?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осуђиван?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се води који кривични поступак против Вас?

ОПТ.НЕНАД ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не води се други кривични поступка? Хвала лепо. Седите.

Опт. СЛАЂАН ЧУКАРИЋ

Са личним подацима као у претходном поступку.

Јел тако?

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте рођени?

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: 10.05.1968. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Дамјана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пребивалиште?

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Лесковац, Село Градашица б.б.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ожењен?

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Да, родитељ троје малолетне деце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате неку имовину, непокретности?

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Не, остало је на Косову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли сте осуђивани?

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Никад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се води још који кривични поступак против Вас?

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Осим овог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осим овог?

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Да. Осим овог ниједан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ниједан? Добро, хвала.

Опт. МИЛОРАД НИШАВИЋ

Са личним подацима као у претходном поступку.

Да ли има неких измена у Вашим личним подацима?

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име оца?

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Милан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Милан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте рођени?
ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: 1960. године, 08.11.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше пребивалиште?
ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Крагујевац.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ожењен?
ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате деце?
ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Троје.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате неке непокретности, неку имовину?
ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Кућу имам у Крагујевцу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кућу?
ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колика је кућа?
ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Па ту око 150 м2.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте осуђивани?
ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се води још који кривични поступак?
ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не води се други? Добро, хвала. Седите.

Опт. МИРОСЛАВ ПЕТКОВИЋ

Са личним подацима као у претходном поступку.

Да ли има неких измена?
ОПТ.МИРОСЛАВ ПЕТКОВИЋ: Нема.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема? Име оца?
ОПТ.МИРОСЛАВ ПЕТКОВИЋ: Лазар.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте рођени?
ОПТ.МИРОСЛАВ ПЕТКОВИЋ: 17.12.1963.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ожењени?
ОПТ.МИРОСЛАВ ПЕТКОВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Деце?
ОПТ.МИРОСЛАВ ПЕТКОВИЋ: Два малолетна сина.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пребивалиште?
ОПТ.МИРОСЛАВ ПЕТКОВИЋ: Пожаревац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате нешто од имовине?

ОПТ.МИРОСЛАВ ПЕТКОВИЋ: Не. Расељено лице, приватно живим, подстанар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте осуђивани?

ОПТ.МИРОСЛАВ ПЕТКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неосуђиван? Да ли се води још који кривични поступак?

ОПТ.МИРОСЛАВ ПЕТКОВИЋ: Ниједан кривични поступак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не води се. Хвала.

Опт. ЗОРАН ПЕТКОВИЋ:

Са личним подацима као у претходном поступку.

Да ли има неких измена у Вашим личним подацима?

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте рођени?

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: 1959.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени?

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Призрен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пребивалиште?

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Панчево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ожењени?

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Да, двоје деце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Двоје деце имате? Малолетне?

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Пунолетне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пунолетне деце? Добро. Да ли имате нешто од имовине?

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Немам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте осуђивани?

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се води још који кривични поступак?

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Сем овога не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не води се други? Добро, хвала.

Опт. РАМИЗ ПАПИЋ

Са личним подацима као у претходном поступку.

Да ли господине Папићу има измена у Вашим личним подацима?

ОПТ.РАМИЗ ПАПИЋ: Нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте рођени?

ОПТ.РАМИЗ ПАПИЋ: 10.02.1964. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

ОПТ.РАМИЗ ПАПИЋ: Авдије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пребивалиште?

ОПТ.РАМИЗ ПАПИЋ: Сјеница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ожењени?

ОПТ.РАМИЗ ПАПИЋ: Ожењен, двоје малолетне деце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте осуђивани?

ОПТ.РАМИЗ ПАПИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не води се други кривични поступак?

ОПТ.РАМИЗ ПАПИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала, седите.

Главни претрес почиње читањем оптужнице Тужилаштва за ратне злочине КТРЗ 5/05 од 25.04.2006. године.

Пре тога само да констатујем да је по дозволи председника већа заменик тужиоца за ратне злочине напустио заседање Драгољуб Станковић.

Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На основу члана 46 ст. 2 тач. 3 и чл. 265 ст. 1 и чл.266 Законика о кривичном поступку у вези чл. 4 Закона о организацији и надлежности државних органа у поступку за ратне злочине, тужилац за ратне злочине подже оптужницу против:

Митровић Радослава, Репановић Радојка, Јовановић Ненада, Чукарић Слађана, Нишавић Милорада, Петковић Мирослава, Петковић Зорана и Папић Рамиза,

што су: дана 26. марта 1999. године почев од 12 часова у Сувој Реци, АП Косово и Метохија за време оружаног сукоба између оружаних снага Савезне Републике Југославије, војске Југославије и полицијских снага

Републике Србије, с једне стране и припадника наоружане војне организације Ослободилачка војска Косова, ОВК, УЧК, са друге стране, те истовремено и оружаног сукоба између Савезне Републике Југославије и коалиције НАТО снага као припадници посебних јединица полиције активног и резервног састава јединице полиције ОУП-а Сува Река у саставу полицијских снага Републике Србије заједно са припадницима тадашњег Ресора државне безбедности, те припадницима Територијалне одбране, кршећи правила међународног права за време оружаног сукоба садржана у одредбама чл. 3 ст. 1 тач. 1а и д, Четврте конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године, чл. 51, 75, 76 и 77 Допунског протокола 1 о заштити жртава међународних оружаных сукоба, те чл. 4 и чл. 13 Допунског протокола 2 о заштити жртава међународних оружаных сукоба и то:

Митровић Радослав у својству команданта 37. одреда ПЈП «Нишки одред», а Репановић Радојко у својству командира полиције ОУП Сува Река и Јовановић Ненад у својству помоћника командира полиције ОУП Сува Река наредили да се изврши напад на цивилно становништво у делу града поред рештанског пута у Беришанском насељу, где су се налазиле куће у којима су живеле породице Бериша и друге албанске породице и да се према цивилном становништву у том делу града врше убиства, уништавање у великим размерама имовине која није оправдано војним потребама, те да се након тога изврши расељавање албанског цивилног становништва, па су окривљени:

Чукарић Слађан, Петковић Мирослав, Папић Рамиз, заједно са сада пок. Тановић Радованом и пок. Ђорђевић Мирославом и другим непознатим припадницима полиције ОУП Сува Река, Нишавић Милорадом као припадником Ресора државне безбедности са непознатим припадником Ресора државне безбедности, Петковић Зоран као припадник Територијалне одбране и другим непознатим припадницима Територијалне одбране и у заједници са другим непознатим припадницима «Нишког одреда», делујући заједно и истовремено поступајући свесно и вољно у извршењу примљене наредбе, наоружани личним наоружањем, кренули из дворишта зграде ОУП Сува Река према кућама поред Рештанског пута у којима су живели грађани албанске националности, који нису учествовали у непријатељствима, избацивали их из кућа које су претресали, пљачкали и палили, а неке лишавали живота док су остале претњама да ће их убити приморали да напусте Суву Реку и пређу у Републику Албанију, па су:

- I А. Окр. Митровић Радослав, у својству команданта 37. одреда ПЈП «Нишки одред» користећи ситуацију да се у исто време у непосредној близини на око 2 км од центра и на ширем подручју општине Сува Река одвијала планирана оружана офанзива акција здружених снага, те да је том

оружаном акцијом и припадницима полицијских снага, по наредби штаба МУП-а на Косову и Метохији командовао и за извршење те акције био задужен са око 40 припадника свог одреда, испред заграде ОУП-а Сува Река, за време док су се они развили у стрелце и кретали ка Рештанском путу, окр. Репановић Радојку и окр. Јовановић Ненадунаредио да припадници ОУП-а Сува Река крену за њима и изврше претрес и паљење кућа, да лица која затекну у кућама ликвидирају, да да лешеве убијених утоваре на камоне и одвезу са лица места, говорећи: «крећите, шта чекате, убијајте, возите... јел то ја треба да радим уместо вас».

Б. Окр. Репановић Радојко у својству командира полиције ОУП Сува Река и окр. Јовановић Ненад у својству помоћника командира полиције ОУП Сува Река, поступајући по примљеној наредби одабрали групу сачињену од десетак припадника активног и резервног састава полиције ОУП-а Сува Река у којој су се налазили окривљени Чукарић Слађан, Петковић Мирослав и Папић Рамиз, сада покојни Тановић Радован и Ђорђевић Мирослав и други за сада неидентификовани припадници ове полиције који наређују и то:

Окр. Репановић Радојко речима: «идите, убијајте, товарите и возите», а окр. Јовановић Ненад наредио: «ајде, ајде крените», а потом одредили другу групу припадника полиције ОУП Сува Река којој је окр. Репановић издао наредбу да заједно са припадницима цивилне заштите лешеве убијених цивила утоваре у камион и одвезу са лица места.

Ц. Окр. Чукарић Слађан, вођа сектора ОУП-а Сува Река, окр. Петковић Мирослав, полицајац ОУП-а Сува Река, окр. Папић Рамиз, вођа патроле ОУП-а Сува Река, окр. Нишавић Милорад, припадник Државне безбедности за подручје Призрен и окр. Петковић Зоран, резервни полицајац ОУП-а Сува Река.

1. – окр. Чукарић Слађан, Петковић Мирослав, заједно са сада пок. Тановић Радованом, извели притовреника Ешљани Абдулаха изпритворске јединице ОУП-а Сува Река, па га везаног Чукарић Слађан одвео до куће Неџеда Берише на око 100 м удаљене и ту испред куће из аутоматске пушке испалио један пројектил у пределу груди, а када је овај пао на земљу пришао му и из непосредне близине испалио још један метак у главу, наневши му тако устрелне ране, од којих је преминуо,

2. – окр. Чукарић Слађан, Петковић Мирослав, Петковић Зоран, Папић Рамиз, Нишавић Милорад заједно са сада пок. Тановић Радованом и Ђорђевић Мирославом опколили к уће породице Седата и Бујара, Фаика и Неџада Берише и кућу Весела Берише, у којима су се налазили њихови чланови породица, њих око 50, насилно ушли у кућу и вршили претресе, а затим из куће Бериша Весела извели све укућане, раздвојили мушкарце од жена и деце, опколили тако раздвојене групе, а потом пуцањем у њиховом

правцу усмеравали групу у којој се већином налазиле жене и деца да се крећу ка тржном центру и пицерији, док су за то време

а. – окр. Чукарић Слађан заједно са сада пок. Тановић Радованом, поред зида куће Бериша Фаика, постројили Бериша Неџмедина, Бериша Хаву, Бериша Фатона и Бериша Фатиму и рафалном паљком лишили их живота;

б. – окр. Петковић Зоран гласно позивао Бериша Бујара да изађе вичући «Где су вам ваши Американци, долазите овамо, неће остати живих албанаца, елиминисаћемо их», па је рафалном паљбом изх аутоматског оружја лишио живота Бериша Бујара, а непознати припадник ОУП-а Сува Река из свог аутоматског оружја лишио живота Бериша Седата у моменту када је овај покушао да побегне,

ц. – окр. Нишавић Милорад у кући Фатона Берише из свог пиштоља испалио три пројектила уБеришу Неџада наневши му смртоносне повреде, па су лешеви убијених пренели до Фатанове и Неџадове куће, коју су запалили и у којој су тела ових лица изгорела, након чега су запалили кућу Фаика Берише, која је у насталом пожару изгорела, а када су преживели чланови породице Бериша – жене, деца и мушкарци кренули трчећи према Занатском центру, из својих аутоматских пушака сви заједно и истовремено рафално испаливали пројектиле у њих и у њиховом правцу пазећи да нико из те групе не побегне, те су их тако натерали да уђу у просторије пицерије «Кавабрија», при чему су тешко телесно повредили Бериша Неџада и његову супругу Лирију, која је била у осмом месецутрудноће, наневши им устрелне ране по телу и ногама,а када су се они склонили у двориште аутобуске станице, сустигли су их окр. Петковић Мирослав и сада пок. Тановић Радован и заједно, истовремено испалили из својих аутоматских пушака неколико пројектила у њих, којом приликом је Неџад задобио устрелину главе од које је преминуо, док је Лирија, рањена, отишла у просторије пицерије.

3. – окр. Чукарић Слађан и Петковић Мирослав, након што је сада пок. Тановић Радован бацио две ручне бомбе кашикарекоје су експлодирале упицерији, ушли у пицерију и пуцајући из аутоматских пушака лишили живота преживеле, а након изношења лешева ради транспорта са лица места онима који супоказивали знаке живота, свако из свог аутоматског оружја рафално испалио пројектиле у виталне делове тела и лишили их живота, а окр. Чукарић Слађан одвео иза камиона у који су утоваривани посмртни остаци Бериша Јашара, којег је са бензинске станице довео сад пок. Бобан Вуксановић и у њега испалио неколико хитаца из аутоматске пушке у пределу груди, услед чега је овај задобио смртоносне повреде, па су тако, под I лишили живота укупно 48 лица и то:

а) Ешљани Абдулаха и Бериша Јашара,

б) 46 лица чланова породице Бериша и то:

Бериша Шабана Весела: стар 61 годину, његова мајка Ханумша стара 100 година, његова супруга Софиа стара 58 година, кћи Фатмира стара 22 године, синови Хајдин стар 37 година, снаха Михрије стара 26 година, син Бесим стар 26 година и снага Мевлуда стара 26 година, унуци Генци стар 4 године и Гранит стар 2 године,

Бериша Рамадана Весела: супруга Хава стара 63, син Седат стар 45 година и унуци Дафина стара 15 година, Дрилон стар 13 година, син Бујар стар 40 година и снаја Флора стара 38 година и унуци Влорјан стар 17 година, Едон стар 12 година, Дорентина стара 4 године и син Неџмедин стар 37 година, снаја Лирија стара 24 године (у осмом месецу трудноће),

Бериша Рамадана Фаика: син Неџат стар 44 године и унуци Мајлинда стара 15 година, Херолинда стара 13 година, Алтин стар 11 година, Редон стар 1 годину иснаја Фатима стара 48 година, супруга Исмета Берише, унук Фатон стар 27 година и његова супруга Себахата стара 25 година, њихова деца Исмет стар 2 године и Ерон стар 1 годину,

Бериша Сахида: син Мусли стар 63 године, снаја Нефија стара 54 године, њихова деца – кћери Зумрета стара 30 година и Виолета стара 22 године, Африм стар 24 године, син Авди стар 43 године, снаја Фатима 37 година и њихов мал.син Кушрим стар 11 година, син Хамди стар 54 године и супруга Целихе стара 50 година и њихове кћери Арта стара 18, Зана 13, Мерита стара 10 година и Ханумша стара 9 година, син Мират стар 7 година.

2. Док су Бериша Ширета, Бериша Вјолца и Бериша Грамос који су преживели, а утоварени у камион заједно са посмртним остацима убијених, искочили из камиона, који је био у кретању ка путу ка Призрену који је превозио посмртне остатке, задобили тешке телесне повреде и то: Бериша Ширета у виду устрелине десног рамена и десне бутине, рану устомаку од шрапнела, више устрелина удова, Вјолца Бериша у видубројних устрелина у пределу ногу и стомака, а њен мал. син Бериша Грамос прострелну рану у пределу левог рамена, након чега је:

3. посмртне остатке камионом «Градац» из Суве Реке, возач Крстић Спиро, у два наврата одвезао у круг војне касарне у Призрену, па су тела неидентификовани припадници полиције СУП-а Призрен и радници Комуналног предузећа «Хигијена» из Призрена, сахранили у масовну гробницу на војном стрелишту код села Љубижде и Корусе, да би после недељу дана почетком априла 1999. године, у ноћним часовима, по наредби генерала Ђорђевић Властимира против којег се води поступак у Хашком трибуналу, за сада НН лица-припадници полиције и Будимир Спасић, Ђогај Али, радници Комуналног предузећа «Хигијена» и непознати припадници полиције ову масовну гробницу грађевинским

машинама откопали и посмртне остатке утоварили у два камиона-хладњаче које су преузели непознати припадници Специјалне анти-терористичке јединице МУП-а Републике Србије и одвезли у Батајницу, где су поново сахрањени, а посмртне остатке Бериша Седата, Бериша Бујара, Бериша Неџата, Бериша Фатиме, Бериша Фатона, радници Цивилне заштите и Комунално предузеће «Сува Река» сахранили на гробљу у Сувој реци.

II – окр. Папић Рамиз, извршавајући примљене наредбе заједно са непознатим припадником полиције ОУП Сува Река, а након извршене ликвидације ишао од куће до куће преживелих мештана Суве Реке и наредио им да напусте подручје ове општине и подручје Косова и Метохије и оду у Албанију, иначе ће проћи као њихови суграђани у пицерији, а од Бериша Агрона и његовог брата Бардила тражио новац да им поштети живот, па када му је Бардил предао 1.000 ДЕМ упозорио га је да ипак нису безбедни и да са породицом напусте Суву Реку и Косова и оду за Албанију, јер ће наићи други полицајци и побити их, па су га они послушали и са породицом напустили кућу и прикључили се избегличкој колони, отишли у правцу Призрена и отишли за Албанију,

Чиме су: окр. Митровић Радослав, Репановић Радојко, Јовановић Ненад, Чукарић Слађан, Нишавић Милорад, Петковић Мирослав, Петковић Зоран и Папић Рамиз извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 Кривичног закона Југославије у саизвршилаштву у вези чл. 22 КЗЈ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала тужиоце.

Констатује се да је оптужница прочитана.

САСЛУШАЊЕ ОПТУЖЕНИХ

У заседању нека остане само Митровић Радослав, а остали оптужени нека се спусте доле.

Опт. МИТРОВИЋ РАДОСЛАВ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете стати молим Вас. Господине Митровићу, да ли сте разумели оптужбу?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Поштовани суде, оптужницу сам чуо, разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваша законска права су следећа:

Не морате да износите Вашу одбрану и не морате да одговарате на постављена питања. То је Ваше по закону право.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Значи, да наставим. Чуо сам, разумео, али нисам схватио делове оптужнице које се односе на мене јер нисам извршио кривично дело које ми се ставља на терет, нити се осећам кривим, а ни одговорним за настале цивилне жртве за чијим животима жалим јер ја никада, ни никоме тако неко наређење нисам издао – прво.

Друго – време догађања, тј. 26. марта 1999. године ја физички нисам био на лицу места, тј. у Сувој Реци, већ у Призрену, тако да нисам могао ни фактички тако нешто да наредим, а како пише у оптужници.

И треће и основно, чиме ћемо се бавити током овог главног претреса јесте, да ја у односу на Репановића, Јовановића нисам овлашћени и непосредни старешина да бих могао да им издам и неко законито наређење а не овако незаконито, односно чињење ратног злочина. Према томе, то су моји основни елементи због којих се ја не осећам кривим и одговорним и да се у току вођења овог поступка и главне расправе, ја надам се, утврдити истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сам схватила Ви ћете изнети Вашу одбрану, јел тако?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ја ћу своју одбрану почети прво од своје професионалне каријере, пошто сам део личних података изнео. Има ту још пуно да се каже – да потичем из сиромашне али поштене породице која никада и не зна шта је суд, тако су ме васпитавали, отац је дете палог борца, носиоца споменице итд. Значи, већ смо давали крв у неком периоду за ову земљу. Основну школу сам завршио у Куршумлији, а после тога средњу школу Унутрашњих послова у Сремској Каменици 1973. године, након чега сам као полицајац, припадник, почео да радим у СУП-у у Нишу, у полицијској станици у Мерошини. Као млад и перспективан

полицајац брзо сам завршио Вишу школу унутрашњих послова и и 1978. године постао старешина са 25 година живота.

Даље, политички догађаји, све почиње, усложњава ситуацијом '81, '83. године када почињу да се ангажују јединице из Србије, полиције из Србије за време одржавања демонстрација на Косову и Метохији. Од '81. до '83. у више наврата сам био као заменик Нишког батаљона полиције, значи, у младим годинама високе дужности сам обављао. Затим сам '85. године прешао у Секретаријат у Нишу и постао сам старешина и Другој полицијској станици, а онда завршио Факултет безбедности, где сам '89. године постао командир Станице за безбедности у Нишу, а затим у то време сам провео годину, годину и по дана такође као заменик команданта Батаљона у Подујеву, Гњилану, Приштини итд. јер опет се ситуација усложњила.

У међувремену сам био и на другим високом дужностима, био сам командир Полицијске станице за град у Нишу, где има преко 250 полицајаца, затим сам био официр у Одељењу полиције, официр за законитост, значи да сам обављао и те одговорне дужности и све тако вршећи истовремено и дужност редовних послова и додатне активности као заменик команданта батаљона по Косову где је у то време било често ангажовање.

Деведесете године формирају се јединице посебних полиција Србије ПЈП, Посебна јединица полиције. Формирају се у Србији пет одреда. У то време ја сам постао заменик командира чете, Нишке чете, па затим командир чете и убрзо сам постао заменик команданта батаљона, а тај 37. одред, таквих је било пет у Србији – један у Војводини и један на Косову. Значи, '96. године, ја постајем командант 37. одреда Посебних јединица полиције. Тај одред је обухватао шест секретаријата на југу Србије – Ниш, Прокупље, Крушевац, Лесковац, Врање и Пирот и почиње поново усложњавање безбедне ситуације '97. године када са одредом често боравим у Приштини повремено, али због свих догађања која су била нама свима позната, да сад не одузимам ваше и наше време, '98. и '99. године ја сам непрекидно од фебруара 1998. године до 14. јуна 1999. године боравио на подручју Косова и Метохије, АП Косова и Метохије, као командант 37. одреда са својим одредом. Од фебруара '98. до краја свих оних анти-терористичких акција које су завршене негде 30. септембра '98. био сам са комплетним одредом, а тада када је потписан споразум са ОЕБС-ом и када су њихове снаге дошле на подручје Косова и Метохије, онда смо са делом одреда остали да одржавамо стање које је успостављено и заједнички рад са локалном полицијом и снагама ОЕБС-а покривали смо и држали безбедну ситуацију у том периоду од септембра до марта 1999. године.

Даље каква је политичка ситуација била у земљи и међународна се одвијала све усложенија, а и стање на терену, активност УЧК, односно терористичке, да тако кажемо, Ослободилачка војска Косова у то време је била све активнија, све агресивнија и са све већим последицама по неалбанско становништво на том подручју, по безбедност земље, по заузимању територија у активности на остало цивилно становништво, на снаге безбедности, мислим на војску и полицију и како се све то одвијало, очигледно је било видљиво да следи НАТО агресија и да следе они догађаји који су следели око 24. марта. У то време ја сам се налазио у Призрену. Када сам оно дошао '98. године на Косово, прво смо били СУП Косовска Митровица, затим Прешево са јединицом у СУП на подручју секретаријата у Ђаковици, а од 19. јула '98. када је пао Ораховац и заузет и проглашен за слободну територију од стране УЧК тада сам са одредом био на подручју секретаријата Призрен и остао све до 14. јуна '99. када смо се и повукли. У то време сам учествовао са одредом у свим већим анти-терористичким акцијама (Чичевца, Јабланица, Дреница, Бајгора и на крају Језерске планине крајем септембра '98. године).

Непосредно пред почетак НАТО агресије, очигледно тих дана је било видљиво да ће оно ускоро уследити из пуно којих разлога и како се одвијала међународна политика и како су се дешавале ствари на терену и зато смо од здружене команде у Приштини, а здружена команда је била састављена од представника војске Југославије и представника Министарства унутрашњих послова у Приштини, добили задатак да кренемо на разбијање јаким терористичких снага и бригада које су се налазиле у то време на територији секретаријата у Призрену.

Сећам се да је 20. марта, када смо ишли, или 21. када смо ишли на пријем тог задатка испред мог одреда, испред 37. одреда, ја као командант, а испред војске, испред 549. моторизоване бригаде, командант те бригаде тада пуковник Божић Делић, сада генерал у пензији Божић Делић, заједно једним возилом смо отишли за Приштину и приметили смо да се повлаче све међународне снаге и ОЕБС и Црвени крст и Међународни црвени крст и све друге међународне организације, што је очигледно указивало на скорашњу акцију НАТО снага.

Задатак, односно одговарајуће писмене документе, наредбе, кодиране карте, топографске карте и све оно, примили смо у здруженој команди, он од својих старешина, а ја од својих, која је тада била измештена у хотел «Гранд» испод нивоа на другом, трећем спрату испод у приземљу, значи не у приземљу него испод нивоа, има и доле неколико спратова у подземљу. Задатак је био прецизан и јасан да ја са делом свог одреда, са три чете и са једном борбеном групом из 549. бригаде кренем из правца Суве Реке, али не захватајући активности Суве Реке или не

захватајући Суву Реку као само место, него од ње село Рештане, Студенчане итд., а други део мог одреда две чете, са којима је командовао мој заменик, тада мајор Грујић Предраг и са борбеним групама којима је командовао пуковник Божидар Делић, крену из правца Призрена према Ораховцу и у том правцу су биле ангажоване и друге снаге полиције. Био је ангажован Новосадски одред – 23. одред, тако се звао, као што се мој звао 37. и Призренска чета Посебних јединица полиције у чијем саставу је улазио и вод из Суве Реке. Овим снагама је командовао борбеним групама, војске је командовао Божидар Делић, с ове две чете из мог одреда командовао је мој заменик Грујић Предраг, Новосадским одредом је командовао њихов командант Бориша (не могу тренутно да се сетим како се презива) и Призренском четом је командовао командир те чете Рађеновић Вељко.

На овом правцу Сува Река – Ораховац, био сам ангажован, значи ја са моје три чете, већ сам поменуо да сам командовао ја и Коњиковац Стојан са борбеном групом војске Југославије и била је борбена група бригаде, исто моторизоване бригаде из Урошевца, то је 243. моторизована бригада која је била северно изнад Суве Реке. Тим снагама је командовао њихов старешина, чуо сам да је надимак на радио станици имао «Сава», а да ли му је то право, не верујем да му је то име, не знам, са позивним знаком «Сава», значи командант старешина из те бригаде. Задатак смо примили, као што сам рекао 20-ог, 21-ог, дошли у касарну у Призрен, позвали своје старешине, односно ја сам позвао командире чета, јер ја сам у свом саставу имао пет чета – Нишку чету, Крушевачку, у састав Крушевачке чете су улазили припадници из СУП-а Прокупље, тако да је СУП Крушевац и СУП Прокупље имали су у састав Крушевачке чете су улазили припадници из СУП-а Прокупље, тако да је СУП Крушевац и СУП Прокупље, имали су једног командира чете. Командир чете је био из Крушевца, а заменик командира чете био је из СУП-а Прокупље, пошто им је бројно стање мање, командира чете из Пирота, Лесковца и Врања, објаснио им замисао, задатак, поделио потребна документа и саопштио шта је наш основни задатак.

То смо урадили заједно и са старешинама из војске Југославије у канцеларији Божидара Делића, јер смо у истом кругу били, да би увезали старешине, да би увезали радио везу, увезали кодиране карте, карте ватри, садејства, помоћи итд. и извршили одговарајуће припреме, с тим што сам ја тада наредио да се сви дотадашњи објекти које смо запоседали, односно које смо користили напусте од стране наших припадника ради мера безбедности наших снага, јер смо претпоставили да ће то бити прва мета или циљ НАТО снага ако дође до бомбардовања, као што је и дошло и да

се дислоцирају на безбедније просторе, на отворени простор, на напуштене објекте итд., што су они били дужни и да ураде.

Сада се долази до 24. марта, све је било спремно, када добијемо одговарајући сигнал да се крене на задатак да би се разбиле јаке терористичке снаге на овом простору – Призрен, Ораховац, Сува Река, у том троуглу, где је служба безбедности и на основу чије процене је и сачињен план и ангажоване снаге располагала подацима да у том простору има и да дејствује и да је тамо штаб 122. бригаде УЧК, 124. и локални сеоски штабови, значи са неким укупним бројем под оружјем и униформом који прелази 1.500 до 2.000 припадника. Значи, једна јача, организованија формација. Основни задатак је био да се не прекине комуникација која је витална Призрен – Сува Река, Приштина даље према Србији или горе Призрен – Ђаковица, Митровица, горе према северном делу Србије, да се заштити неалбанско становништво јер много тих села је било мешовитог састава српско-албанског или било је и чисто српских села, значи да се заштити живаљ чак на том простору, затим да се не дозволи да ове снаге ојачају тим простором и да створе коридор према граници Албанији, који би нам у датом моменту био удар са леђа, јер бисмо планирали ако дође до НАТО агресије да мора део својих снага да пребацимо на границу и појачамо тај простор од упада непријатељских снага са територије Македоније или са територије Албаније, као што је и било више покушаја током рата за оних 78 дана.

24-ог увече ја сам још увек са пар својих старешина и са позадином, да тако кажем, био у нашем објекту, објекту Министарства унутршњих послова који се налазио у касарни у Призрену у својој соби, где сам боравио и радио и погледао сам «Дневник» и тог момента се на «Дневнику» појавио тадашњи председник Русије Јељцин и каже: «За неколико сати почеће бомбардовање Југославије». Истог момента сам угасио телевизор и то схватио веома озбиљно и званично и свим мојим старешинама наредио да напустимо објекат јер то је и нормално, прва бомба која би пала и као што је и било тако пала је на тај објекат наредног дана. Ја сам задњи изашао негде око 20:30 или око 21 час из касарне, значи нико од мојих људи више није остао у том објекту. Своју позадину и пар тих старешина сместио сам у једној згради у центру града доле која је припадала Општини Призрен у канцеларији потпредседника Општине, где су имали све услове да наставе даље нормалан рад који је дат по својим задужењима.

Ујутру 25-ог, у јутарњим сатима, пошто смо већ добили задатак, командири чета су добили своје задатке, своје правце, своје локације, извршили одговарајуће припреме, кренули смо заједно здружено са борбеним групама војске Југославије на реализацију, односно у борбени

задатак на планирану акцију. По тој наредби моје командно место је било управна зграда предузећа «Метохија вино», која се налази испред Суве Реке. Ја сам кренуо заједно, чете су кренуле раније за време ноћи да би се извукле да не би наишле на неку непредвиђену ситуацију око 4,35 су кренули из Призрена и ко је где био ван које локације, тако да већ у току кретања према Сувој Реци смо имали борбена дејства на нас, односно отворене ватре на наше припаднике и пре него што смо стигли на одређене позиције. Моје ове јединице које су биле на том простору Врањанска чета и Крушевачка чета које су раније биле смештене, Крушевачка чета је раније била смештена у хотел «Балкан» у Сувој Реци, али је морала да изврши дислокацију из наведених разлога по мојој наредби. Значи, били су у неким локалним селима, у раним јутарњим сатима прошли су са борбеном групом коју је водио потпуковник Коњиковац Стојан, тј. периферију Суве Реке и дошли до нашег положаја до села Рештане, то је била наша задња позиција која је била овако слободна, а одатле су већ почела борбена дејства и контакт са терористичким снагама већ негде око 6 сати. Ја сам само погледао своје командно место, да тако кажем, истурено командно место, што би рекли стручно, у управној згради, то је већи објекат и фабрика где се производи вино и тако за коју смо сматрали да опет може бити циљ НАТО снага јер су знали да се раније ту, део људи био је смештен у друге напуштене објекте на том простору и одмах сам са својим возачем и пратиоцем, то је било овако моје лично обезбеђење, нас тројица, возилом које сам тада користио, бели «нисан» цип, упутили у винограде, у плантаже винограда, које су можда преко 100 хектара издељени, испарцелисане кроз којих пролазе широки путеви и упутили смо се у простор који је запуштен, ухваћен шикарама и багремовом шумом и тако да смо склонили, маскирали себе да се не би видели из ваздуха и да не би били уништени као циљ.

Кренула је акција у тим раним јутарњим сатима, имали смо јак отпор и јаку ватру из Студенчана, то је прво село после Рештана у правцу Ораховца и ова борбена група и чета која је била на том правцу – Крушевачка, заузела је одговарајуће позиције али није имала посебног успеха тог дана у смислу напредовања и савладања отпора, неутралисања ватре према њој, можда су напредовали неких 500, 600, 700 метара и ту су се задржали. На десном крилу северно изнад Суве Реке била је Врањанска чета са борбеном групом моторизоване бригаде из Урошевца, са тим старешином којег сам ја чуо преко радио станице, преко радио везе као Сава и они су имали јак отпор и нису нешто посебно напредовали, а наредних дана су имали и губитака.

Са моје леве стране или моје лево крило била је Нишка чета, која се кретала кроз винограде да би у облику потковице дошло опет до села

Студенчане. Ја сам био у прилици да из тих винограда продужим до краја њих северно, изађем на једно брдашце и видим своје позиције, распоред својих снага и њихово стање на терену и плус оно што се договарамо преко радио везе. Нисам дозвољавао да по цену губитака идемо напред, значи прво мора да се изврше одговарајуће ватрене припреме да би ми, као полиција смо располагали једино пешадијским оружјем, запосели тај простор и тако се завршио, приводио крају тај 25. март.

Само да напоменем овде да је на другом правцу овај правац Призрен - Ораховац ситуација била повољнија, имали су више снага где је био Божидар Делић и мој заменик и Новосадски одред и мањи отпор, тако да су они имали одређеног успеха и напредовања, већ су били заобишли Ораховац и прва села у правцу нама према Сувој Реци - Зочиште, Оптеруша итд. Значи, нама је одговарало, није битно која јединица напредује, битно је да се савлада отпор, нисмо ишли по сваку цену да имамо губитке него важно је да се смањује обруч и да се овако успоставља контрола над територијом. При крају дана, увече смо се видели ја и Коњиковац Стојан, овамо у виноградима, ту је, биле су неке економске зграде или тако мало даље од управне зграде које су биле напуштене, знам да је била чесма вани итд., ту смо се видели, нешто у току то, да кажем, први пут можда и тог дана појели, поразговарали о акцији и кажемо запланирали за сутрашњи дан, пошто не можемо директно као што не усмере нас у том, у правцу комуникације су ту најјачи, да сутрадан запланирамо јачи притисак са крила, посебно ове ако може са десног крила Врањанска чета и Нишка чета са левог крила и то је био наш план и договор. Међутим, око 20 часова, 25. марта је извршен ваздушни напад на наш објекат, објекат МУП-а у касарни «Душан Силни» у Призрену са три пројектила и у том моменту из неких службених разлога је био мој помоћник за логистику, за позадину капетан Милојевић Ненад, значи трећи човек из моје команде – ја, заменик мој, па онда он као помоћник команданта за логистику и полицајац који је обављао логистичке послове – довоз, одвоз хране итд., Бараћ Драган и у тој нашој канцеларији где нам се налазила евиденција, компјутер итд., налазио се и дежурни полицајац из СУП-а призрен који је чувао тај објекат, али његова канцеларија се налазила на улазу дежурне службе као и обично као што је држурни увек на улазу у неки објекат. Међутим, тог момента он је био у тој нашој канцеларији са овим нашим припадницима и када је пала бомба директан погодак је био на ту канцеларију, с тим што је зграда зарушена, пошто је у три нивоа и три плоче су пале на тај простор. Мој помоћник Милојевић Ненад запаљен и од оног удара исчупао је врата и истрчао на ходник, затим вани и преживео је уз тешке опекотине и тешке повреде. Бараћ Драган, позадинац мој из команде и овај полицајац дежурни из СУП-а

Призрен остали су ту за столовима и тако су зарушени и објекат је запаљен. Све се то дешавало, чули смо ми у Сувој реци једну експлозију, другу, трећу и питали смо шта је било и онда брзо полиција је то утврдила и директно сам водио разговор путем радио станица са Вукобрат Милошем - замеником начелника СУП-а Призрен и Ђуричић Микијем – начелником полиције из Призрена и каже: «погођен је ваш објекат, у питању је «Чегар 3/1», тако се звао «Чегар 3», тако се звао, такав је позивни знак имао мој помоћник Милојевић Ненад, он је теже рањен, али се то преко радио везе, он је «Црвено» је теже рањен и збринут је, значи у болници је, а «3/1» је позивни знак овог полицајца Бараћа, он је «Црно», значи погинуо и наш дежурни је «Црно», значи један велики губитак, старешина тешко повређен и два полицајца погинула. У радио везу се укључио и пуковник Божидар Делић, који је био на овом правцу према Ораховцу и с обзиром да је њему била та комуникација безбеднија и слободнија, он је истог момента, значи већ око 21 је отишао до касарне и видео је стање о чему се ради. Ја нисам смео у току ноћи да се крећем из Суве Реке, односно из овог где сам био смештен, из овог винограда, из овог простора јер су били чести напади и честе заседе или постављање мина на том правцу и апсолутно би било небезбедно зато да сам одлазак одложио за јутарње сате 26. марта.

У јутарњим сатима 26. марта знам да сам се чуо са својим старешинама, командирима чета како су провели ноћ, да ли су имали проблема у току ноћи, затим ова чета која је била смештена у касарни, можда им је остало, јесте остао део опреме, ранчеви и све оно друго што полиција мора да има и део резервне муниције и наоружање и друге опреме. Значи, требало је предузети одговарајуће мере и према томе. Кад сам се чуо са њима Коњиковац Стојану као мом овако паралелном колеги, јер смо одговорни и један и други за снаге војске и полиције рекао да ћу бити у Призрену јер имам озбиљних губитака и проблема, а да они не форсирају акцију да не би поново, него како се ствари одвијају, очекујући да ће ови из правца Ораховац створити нам повољне услове да ми приведемо задатак крају као што је касније и било. Исто то је знао и Божидар Делић да ћу ја тог дана бити у Призрену и око 8 сати, сад кажем око јер је ипак то било пре седам и нешто година, у јутарњим сатима ја сам кренуо. Као и увек команданта је возио и дан-данас и увек возач, мој возач, која му је то била дужност, формацијска и зато је имао решење, Стојановић Љубиша полицајац и мој пратилац, односно ко је бринуо о мојој безбедности Горан Обрадовић, полицајац. Кренули смо мојим службеним возилом којим сам био задужен и који сам једино користио, белим «нисаном» патролом кренули смо за Призрен. Дошли смо до касарне, ако је то неких 25, 30 км до Призрена, значи за једно пола сата смо дошли до касарне водећи рачуна да се не појаве авиони који су тада надлетали и онда

би морали да се склањамо док они прођу, да се склањамо са пута, јер се тад баш у то време ништа није кретало, што би било војно или полицијско тако слободно на комуникацији. Дошли смо до касарне, возач је отишао да допуни гориво, јер смо у току ноћи спавали у возилима у виноградима и с обзиром на период март месец користили смо и за грејање, тако сећам се да је морао да допуни гориво, а ја сам отишао на лицу места да видим објекат. Ушао сам у објекат који је бомбардован, видео да је наша та канцеларија зарушена са две, три бетонске плоче које су пале и да је све то притиснуто и да још гори унутра, још је ватра. Та дежурна просторија, где је требао да буде тај полицајац је само разбијено стакло онако, значи није зарушено и део на крају десног ходника где је некад била моја просторија, да сам остао тамо не би био погођен, само би било полумљено стакло где је била још нека моја опрема итд. Зато сам отишао са задњег дела зграде, одакле судејствовали пројектили и ту сам затекао, да ли су ватрогасци СУП-а Призрен и Комунално предузеће «Хигијена», њих троје, четворо, нешто приручно, приручним алатом, крампом и будаком или лопатама расчишћавали то бојећи се, сви су избегавали да то раде бојећи се нових ваздушних напада и са малим бројем људи са малом техником, а хумано је било да се то што пре уради, да се ти погинули извуку јер су већ породице обавештене о њиховој погибији. Ту сам на углу видео Вукобарт Милоша кога сам предложио за сведока и поразговарао с њим. Видео сам директора тог Комуналног предузећа Јову Вујачића и поразговарали о томе како задатак иде и видео сам да то не може да се уради крампом ни лопатом да се помере те бетонске плоче које су тонама тешке, али сам одатле, задржао се извесно време, одатле отишао да обиђем повређеног Милојевић Ненада мог старешину, мог помоћника у болницу у Призрену. Дошли смо возилом испред болнице, пролази се кроз град па сасвим на супротан део града је болница, значи неких 3, 4 км и намерно смо се задржали да прође та јутарња визита јер је било много повређених, много болесника, да не ометамо тај рад особља, а у тој болници за збрињавање наших повређених, мислим над особља, а у тој болници за збрињавање наших повређених, мислим на војску и полицију, била је упућена екипа хирурга, ортопеда и других лекара из војне болнице из Ниша, па смо са њима имали изузетно добру сарадњу, чак шта више ја сам њима дао једну радио станицу са којима сам увек имао радио везу, да када се нешто деси на терену ја им кажем о чему се ради, о којој повреди да би они знали коју технику и коју екипу да припреме за интервенције да би човеку спасили живот. Дошао сам у болницу и кренуо на спрат да нађем Милојевић Ненада, а возило и опрему је остао да чува мој пратилац Обрадовић Горан. Нашао сам горе повређеног Милојевић Ненада, био је у завојима и лице и руке, опекотине, отекао, бојали смо се од тих хемикалија да не добије неко тровање поред

опекотина и тровање плућа, па сам ја сад се трудио да га што пре збринем у повољнију медицинску установу, да ли је то ВМА, Војна болница у Нишу, или ВМА у Београду, јер ипак доле нису ни биле тако јаке екипе, било је много повређених, значи није имало услова за озбиљније лечење, значи само да се збрине, а даље лечење иде на ове две установе које сам споменуо и ту сам ја предузимао одговарајуће мере са овим лекарима, знам их из виђења и како да се то уради, они су говорили да је транспорт и да хоће где бити транспортован њихова обавеза, да ће они то да одлуче, па ићиће се неким њиховим прерађеним аутобусима где су бачени лежачеви, па не сме то возило пошто има војну боју, зелену боју да се креће па неким санитетима, чак сам ја понудио да пође наш лекар или наш техничар.

Разне варијанте су биле у оптицају па је речено било ићи хеликоптер, па неће ићи, не сме да лети да не буде и на њему дејствовано, али се на крају одлучило, с обзиром на број повређених да је имало из војске према граници доста повређених и са тешким повредама чији је живот био у опасности, одлучило да се врати хеликоптером који има обележја Међународног црвеног крста и уз неки ризик да ваљда неће бити оборен, рекли су биће транспорт извршен горе и ко ће где ићи, полетаће ће бити са игралишта у касарни Душан Силни. Тако је урађено и они су пребачени, да ли неким комбијем или санитетима горе до касарне, до игралишта. Ја сам дошао поново горе са својим возачем пратећим возилом с тим што сам њих оставио даље јер је дан на улаз у круг касарне код капије, а ја сам пешице отишао у том правцу али не баш близу објеката, то је неких 500 до 700 метара игралишта нашег објекта и од других објеката ту у касарни и пратио како се одвија тај транспорт.

Ту је било малог задржавања, највероватније сам дознао ко ће где, ко за ВМА, ко за Ниш, јер је за војну болницу у Нишу, јер је добар део ишао доле да не би оптерећивали војну болницу у Београду и полетео је хеликоптер у коме је убачен Милојевић Ненад и отишао је са још 5-6 рањеника према Београду за на ВМА. Када је хеликоптер отишао, поново сам отишао горе да видим каква је ситуација, јер ми је то био сад веома битан и важан наредни задатак, нисам имао шта прече него да ваљда извадимо те погинуле и да их хумано транспортујемо породицама ради сахране. Стање је било исто, а можда још и горе, сви су се плашили, ту сам се задржао извесно време и кренуо према СУП-у Призрен, односно измештеном командном месту СУП-а Призрен и они су напустили зграду коју су до тада имали доле у граду преко пута хотела «Геранде» и то је било негде око 11 сати до 12 или тако до 11. Ту када сам прелазео том улицом срео сам познаника или тако чији родитељи имају кућу до саме касарне, значи међе се са, њихово двориште се међи са кругом касарне, Јанковић Жика он је био заменик директора у предузећу «Косово вино»,

Мала Круша и често је долазио код нас у објекат, знао је све моје старешине и мог заменика и мог помоћника који је рањен и Бараћ Драгана кога је баш фино знао и већ се чуло ко је погинуо а ко је рањен и видео је да сам оптерећен, уморан и онда ме је позвао у његове просторије, јер они имају ту своје службене просторије у згради на првом спрату преко пута хотела «Геранда». Ајмо да попијемо кафу, да се мало освежиш, ја наравно нисам шта тог јутра попио ни појео и попио сам кафу, а можда и сок код њега за извесно време 10, 15, 20 минута, пола сата, знам да ме је понудио јер смо добри другови били, упознали се малтене за годину дана боравка колико сам био тамо, понудио ми нешто да поједем што сам одбио и одатле сам отишао кад сам се мало одморио, сабрао, у штаб СУП-а Призрен где је био начелник СУП-а пуковник Милош Војиновић, заменик начелника, односно Вукобрат, можда сам га и видео, али мислим да је и он био, јесте, јер сам га у току дана видео горе кад сам ујутру дошао, видео сам га у првој касарни, био је начелник полиције, мајор је био или потпуковник Ђуричић Мики и сад смо ми ту мало да кажем расправљали да нису били моји припадници горе и да нису били у тој нашој просторији не би ни њихов дежурни био у тој просторији не би ни погинуо него би био у просторији дежурног на своје радно место, тако да су мало окривљивали, да тако кажем, мене и моје, зашто су били у то време присутни јер је погинуо њихов припадник. Ту смо то расправили да сам ја моје припаднике наредио, иселио и да нико није горе изашао, а што су се они вратили због неке опреме и задесило се тог момента, то је сад виша сила или судбина, да не улазимо у детаље. Значи, то смо расправљали јер је мало непријатна ситуација и ја сам тражио да мора да буде ангажована дизалица или неки булдожер или багер или нека већа техника да извуче те плоче да би извукли ове запаљене и погинуле унутра. Било је обећања да ће то можда и од војске, али војска је ту своју технику дислоцирала вани, не сме да се креће, не сме да дође и тако ту сам провео извесно време. Одатле сам отишао у Комунално предузеће «Хигијена», опет доле на другом правцу града да нађем директора или особље, јер они имају дизалице и ту тежу механизацију, а тамо је био измештен и део моје команде, други мој помоћник за аналитику Зоран Илић и тамо сам затекао Зорана Илића, попричали о проблему и сад сам ја, знам да је било још мојих помоћника за законитост али су се они мењали на 15, 20 дана, па да ли је био Милун Ђорђевић или капетан Микић Драгослав или Раде Миленковић, значи неко је од њих био. Ту смо попричали о томе и у тој просторији, у тој монтажној згради у том предузећу једно две просторије смо користили ми, а две, три просторије остао је да користи директор Комуналног предузећа «Хигијена» са својим радницима и особљем. Знам да смо отишли у ту просторију код директора, причали о дизалици, о

проблемима да ово мора да се што пре уради, да се ангажује и техника и људство, да се ови људи што пре извуку из тих рушевина и погледали смо стање шта стране телевизије преносе јер сви програми су били код нас угашени и уништени само је преко сателитске антене могло да се види. Ту сам се и задржао извесно време, можда неких сат и по, који минут више или мање, али да сам негде око 15 часова, 26. марта кренуо према свом истуреном командном месту, али како сам ишао поред нашег објекта хотел «Путник», он је до саме улице, у њему сам ја имао собу коју нисам користио, али у којој нам је била опрема и коју сам ето тако, морао да свратим и да узмем још нешто од униформе, од опреме јер смо ноћили у возилима, хладне ноћи и све оно друго што је човеку потребно да борави на терен и на уласку у тај објекат, велики је хол, па онда овако са леве стране је трпезарија, изашао је конобар који нас је служио или који је радио у кухињи када смо ту ручавали или када смо ту хранили јединицу, када су имали прилике да су у Призрену, значи била је обезбеђена исхрана, а када смо на теренима имали смо ланч пакете и он је истрчао и питао је: «шта је команданте, како је погинуо Бараћ, шта је са Нешом..», јер тај Бараћ је директно сарађивао са њим, узме бројно стање колико треба obroка да се припреме, оде код њега, пренесе му тамо да тај припреми или тако то. Значи, били су баш оно пословно везани и кад год бисмо доле обедовали он нас је послуживао јер је млађи, хитрији итд. Рекао сам му на кратко шта је било, понудио нас је да нешто поједемо, нисам имао времена.

Е сад мој возач или пратилац је један остао код возила, један је можда причао сам ја нешто узео из собе. Знам да смо се пред мрак у току дана пред мрак вратили у винограде испред Суве Реке. Дошао је Коњиковац Стојан и знам да смо ту нешто сви заједно ваљда и појели први пут у току тог дана и мало је се да ми разбије бригу и све то, обавестио ме је да је акција добро ишла, посебно ови из правца Ораховца, где се чуо са Божом Делићем да смо на неких километар једни од других удаљени, али данисмо смели да ризикујемо да би се спојили то вече него да ћемо то урадити највероватније наредног дана, односно 27. марта.

Поново смо преноћили у возилима и у виноградима, значи никакав објекат, никакво напуштање тог простора итд. 27. смо кренули, већ је отпор био потпуно елиминисан, није имао дејства према нашим снагама и прошли Студенчане, Самодражу и на једном брду зв. «Град», ката та и та, срели смо се, спојили смо се с овим снагама које су ишле из правца Ораховца. Ту смо ми старешине попричали – Делић, ја, мој заменик Коњиковац, командири чета можда, како је све то текло. Знам да је Делић имао претурени тенк, погинулог војника. Сад је он имао проблем да то збрине, а онда смо требали да кренемо у ходу на наредни задатак.

Наредни задатак је био Добродељине - Пагаруша, да комплетирам одред, да те две чете уземем и да са овом борбеном групом која је са мном, кренем сада је то нешто северо-североисточно од Ораховца, а Божа са својим борбеним групама да крене назад да се врати у Ораховац да крене према Малишеву, преко Милановићких планина и поново Острозуб итд. и поново да дође са супротног правца према нама у Пагаруши. Значи, увек смо дејствовали са више праваца тако да би развукли дејство непријатеља би имали мање губитке. То је било 27. око 11 сати. Божа је кренуо са својом техником, својим људима на тај задатак, а ја сам кренуо према Добродељину. У поподневним сатима стигли смо тамо испред села, било је као мирно, ништа није указивало, али изнад самог села је једно високо брдо звано «Шпат», које је доминантно у односу на село је село доле у долини. Отворена је ватра на нас, на моје снаге, директно на мене и на Коњиковац Стојана и митраљеска и снајперска и не знам како смо преживели јер су меци летели око нас. Пришло је једно возило блиндирано да нас извуче, из Пирота је возач, и то возило је оштећено док смо се ми склонили у њега и ту смо имали рањених припадника из Крушевца. Залазили смо у прве куће и даље није се могло тог 27. марта, ту смо заноћили и то је остало тако.

Сутрадан поново је био јак отпор, није могло да се напредује, то је 27. Божа Делић јавио је да од Малишева туда иде и да нема посебних проблема, а да ми имамо изузетан, касније смо видели да је то брдо «Шпат» имало шест нивоа траншеа, ровова, бункера итд. и да никаква техника није могла то да савлада а камоли пешадија.

28-ог смо покушавали опет са бочних страна итд., држали контакт, држали ватру са њима и у једном око подне сам ја имао позив као «Чегар 1», зову ме из Призрена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То говорите о ком датуму?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: О 27. марту. Око подне имао сам позив, зове ме начелник полиције Мики Ђуричић, он је био «Шара 101», да дођем у Призрен, а тајни назив преко везе СУП Призрен је имао «Шара», Урошевац је био «Бреза», Приштина је била «Грм» и тако сад. Каже, да дођем хитно у «Шару», јер има задатак за мене. Наравно да ми пренесе задатак за мене. Ја сам кренуо из Добродеља неким пољским планинским путевима са возачем и пратиоцем и пре Рештана испред Суве Реке на пар километара у делу где смо претходних дана имали ову акцију о којој сам говорио отворена је ватра на нас, на моје возило и овај пратилац каже гађају нас, меци лете око нас и рекао возачу, возач је повећао максималну брзину колико је могао на том путу да се удаљимо са лица места и ја сад кажем, освојили смо тај простор, борили се, а то је требао да контролише

локална полиција из ОУП-а Сува Река или припадници 87. одреда. Значи, да није предузета одговарајућа контрола тог терена.

Ја кажем возачу вози у полицију, у полицијску станицу, тако да смо неким споредним путем великом брзином стигли до испред станице и ја сам изашао на минут из возила. Та зграда је стара, има приземље, колико се ја сад сећам и дрвене степенице, највероватније или неке зарушене степенице горе до спрата. Изашао сам њима до платоа горе на спрату, изашао је командир Репановић или Јовановић Ненад, ја сад кад их, јер су врло слични, не бих смео да гарантујем ко је, али претпостављам да је можда командир. Ја кажем дејствују из правца Каменова на нас, а на другом правцу тамо Врањанска чета још је и даље остала на том правцу где има још отпор, значи ми смо одрадили акцију али још увек су присутни, још увек није безбедно и кажем то сте трбали ви да покривате итд., а он каже проверићемо. Ја сам сишао без уласка у објекат, без задржавања, то је трајало толико колико сам сада вама рекао, сео у возило и отишао за Призрен.

У Призрен ми је овај начелник полиције Ђуричић рекао звали су из штаба из Приштине да треба да одем тамо, да се јавим генералу Обраду Стевановићу, мом команданту и ја сам продужио даље и знам да је био присутан и командант новосадског одреда Бориша око договора и шта даље, а ја сам био код генерала Обрада, он је на Сунчевом брегу и они су се изместили на неке локације ко се где снашао, мислим да је ту била Привредна комора у приземљу те зграде и морао сам да објасним генералу, мом команданту како ми је овај припадник погинуо, односно како је мој помоћник рањен, да ли сам ја поступио по наредби да извршим напуштање војних и других објеката ризичних и када сам ја све објаснио, ово као што сам вама рекао шта сам урадио и када, на време и безбедно, да сам ја отишао у акцију, а да су они остали, а када сам се вратио да се то десило, онда сам скинуо са себе одговорност. Иначе би био одговоран за њихову погибију и за небригу о људима чији сам командант. То је потрајало негде до 21, 22, знам да сам се преко Урошевца и горе Брезовице вратио у Призрен негде око 12 сати ноћу и размишљао сам ако погинем те ноћи да би можда мој командант био одговоран за мене што ме је тако задржао, јер ја када сам сазивао састанке у Призрену моје командно место је било у редовним приликама у приземљу. Своје командире чета ових пет увек сам звао око подне или око ручка да имамо времена да завршимо задатак и за време за дана да се врате безбедно у своје јединице. То је значи био 28.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте даље да ширите причу. Само сад овако ми реците. Ви сте били командант 37. одреда Посебне јединице полиције?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми каква је то Посебна јединица полиције? Ко образује Посебну јединицу полиције и у чијем саставу сте били?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Посебна јединица полиције формирана је решењем министра Унутрашњих послова '90. године. Значи, у нивоу неких јачих професионалних формација јер знате које су ратне прилике биле '90., '91. и тако даље – Босна, Хрватска и све оно што је следило, а полако се сложавала и ситуација на Косову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви сте у саставу МУП-а?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Србије. Ја сам до тада био командир Градске станице у Нишу, значи старешина полиције, редовни старешина полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми кад у ком моменту Посебна јединица полиције се активира? Када ви крећете у неку акцију? Када се ви ангажујете?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Када смо формирали те одреде, прво се врши одабир људства, најспособнији, најпсихички, физички најиздрживљији, па су се онда врше одговарајуће специјалистичке обуке, нешто у виду специјалне јединице и око борбена активност и одржавање јавног реда и мира. Значи, ми смо били ангажовани у зависности од дате ситуације. У првом периоду смо били ангажовани прво на одржавање јавног реда и мира на разним демонстрацијама које је у то време било '96, '97. по Нишу, Београду итд. и одржавање јавног реда и мира за време демонстрација на Косову, а кад су уследиле терористичке активности онда смо већ прешли на борбена дејства као пешадија уз лично наоружање здружено и користећи ватрену подршку војске Југославије која је имала одговарајућу технику а није имала довољан број људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ми реците ово: Зашто се ви ангажујете ако постоји редовна полиција? У ком моменту? Због чега је потреба за вама, у ком моменту?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ми се ангажујемо по процени министра, односно колегијума министарства када је потребно стручније ангажовање, оспособљеније јединице, опремљеније, интервентније, а редовна полиција не може, није у том броју и није оспособљена за борбене задатке, јер ми смо сви прошли одговарајуће обуке, руковање оруђем, формирање одговарајуће тимове за ово и оно итд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је командант Посебних јединица полиције?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Командант Посебних јединица је био генерал сада Обрад Стевановић. Ја сам до '96. био заменик, значи прво сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време? Идемо само у оквиру оптужнице, молим Вас, у време бомбардовања? У време бомбардовања ко је командант Посебних јединица полиције?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Командант Посебних јединица полиције је генерал Обрад Стевановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је био после бригада, а ко је био командант бригаде?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па то је се звало одреди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одреди?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Одреди. Сваки одред је имао свог команданта и ми смо тако као самостални Нишки одред, Ужички, Крагујевачки, два Београдска, један Новосадски и бригада Косовска, она се звала Бригада 124. косовска. Сваки одред је имао свог команданта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је команда била Посебних јединица полиције?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Команда Посебних јединица полиције је била у Београду, значи командант је био у Београду. Значи, све задатке смо примали, сви смо радили у Секретаријату редовне послове, неко је био командир станице, неко начелник полиције, командири чета или командири водова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало да се разумемо. Јел Ви идете у Београд да примите задатке или не? Значи, говоримо о Косову, време бомбардовања – одакле узимате и одакле идете по наредбе?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ранији период, значи кад стигне депеша на који задатак да идемо. Међутим, када смо били на Косову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је команда?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Команда Посебних јединица је у Београду, али је команду над нама преузео штаб МУП-а који је био у Косову, у Приштини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је сачињавао тај штаб?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Руководилац штаба је био генерал Сретен Лукић. У штабу су се налазили поред њега други официри Мијатовић, рецимо пуковник, затим био је генерал Рођа, Властимир Ђорђевић, повремено је долазио наш командант Обрад Стевановић да види како су његови одреди, како стање стоји, по сина се враћао у Београд и информисао министра и правило друге задатке, тако да је његов боравак привремен био, чест али привремен на Косову, али ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога Ви добијате задатке? Ко ме се Ви непосредно обраћате? Ви идете значи у штаб?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Мени кад треба да уследи нека акција, активност или задатак, позову на састанак у штаб итд. и онда нам обично неко од старешина, али претежно то генерал Лукић, можда некада и

генерал Обрад Стевановић је био присутан, можда некад је био присутан и Властимир Ђорђевић, дају нам већ процене непријатеља снага итд. и дају нам наш задатак који су нам они одредили. Значи, Нишки одред иде у правцу Суве Реке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, непосредно од њих добијате задатке?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Непосредно од њих добијамо писмени задатак, наредбу и добијамо карте, кодиране карте тог простора где се изводи акција са тачно распоредом својих снага и чета и одреда. Значи, нема одступања, значи скоро је све речено само остаје нама да урадимо то што нам је речено и у местима која су назначена у наредби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли постоје неке формације у оквиру Посебних јединица полиције?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не разумем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Спомињу се неке формације, групе А, Б?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: То је сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били командант 37. одреда? Јел то нека формација?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: То је сад, пошто се сложила ситуација, паралелно с овим интервентним А формацијама, формиране су у исто време само су, односно раније само су били ређе ангажовани и Б формација, односно територијални, они су били мање оспособљени, мање опремљени, мање обучени и није било битно толико избор људства, можда буде човек малтене и болестан и пред пензију у тој Б формацији, док код мене су били они најспособнији и најобученији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је задатак једне, а који је задатак друге формације?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Задатак А формације, интервентне, борбене, те које сам ја био командант тог 37-ог, јесте борбене акције, борба против тероризма, сложеније ситуације итд., а Б формација или територијална сами назив каже кад ми неку територију очистимо од терориста, успоставимо над њу државни поредак и стање јавног реда и мира, онда те формације се ангажују на том простору и да одржавају то стање стабилно и безбедно. Та формација 87. одред, значи Ниш је имао исто паралелни одред као мој, али је то сасвим друга формација у односу на мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је командант био Б формације?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Има свог команданта и командант је био пок. Зоран Анђеловић, мајор који је погинуо 24. априла, баш на овом путу Суве реке према Ораховцу. И они су били '98. године када су биле све те акције. Ја завршим пуно тих акција што сам вам споменуо, онда они у договору са начелником СУП-а и начелником ОУП-а на том простору,

процене које су најкритичније позиције, где треба присуство полиције, у ком броју итд. То је био њихов задатак и они запоседну и држе ту територију безбедну. Значи, то апсолутно би било за мене туђ посао као када би овде било Други општински суд и Четврти општински суд, свако има свог председника, свако своју обавезу, свако ради свој посао, тако да ја са никакве додирне тачке у руковођењу и командовању нисам имао са 87. одредом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то значи да немате никакве ни команде, можете неку нареду, ништа не можете?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Никада. Значи, лепо сам наве пример као кад би председник Другог општинског суда издао наредбу председнику Првог општинског суда, ето значи не може, јер он је исто решењем начелника ресора одређен за команданта 87. одреда, а ја сам решењем начелник ресора одређен за команданта 37. одреда. Задатке можемо да примамо само од свог команданта, од министра и од свог команданта, а заједнички командант и А и Б формације је био Обрад Стевановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли да сте од фебруара 1998. године до 14. јуна 1999. непрекидно на Косову?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Непрекидно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то значи да су Посебне јединице полиције на неко одређено време тамо? Да ли постоји неки рок на који се ви ангажујете?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па постоји рок, тада је била таква ситуација да смо ми у ходу извршавали задатак и људе враћали на викенд док су трајале акције, а онда када је дошао ОЕБС онда смо имали могућност да 50% људства пошаљемо назад на одмор и са породицима на редовне задатке на 20 дана па се они врате па се изврши нека замена, али је ситуација била таква да је захтевала непрекидно наше присуство. Пре бомбардовања већ смо комплетирали одреде и већ су сви одреди дошли и остали смо докле смо остали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добијете решење неко када се ангажујете? Да ли добијете неко решење?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па добије се депеша из министарства у секретаријатима да се ангажују чете, да се ангажује то и то и на основу тог писменог акта ми кренемо и нас логистички испрати секретаријат, сваку чету коме припада. Кад стигнемо на Косово преузима нас штаб, ми више немамо ништа са секретаријатом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви значи добијете задатак од штаба?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте Ви дужни да извршите тај задатак који добијете?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Апсолутно смо дужни, јер би то била недисциплина, али задаци су веома професионални, јасни, борба против тероризма, заштита, безбедност и заштита људства, елиминисање паравојних формација, односно терористичких група којих има ту и ту и ми како нам се напише у наредби тако и поступамо. Значи, нисмо овлашћени да коментаришемо. Јесте опасно, гине се, али нисмо овлашћени да бирамо било шта, значи мора да се задатак изврши и да се крене у задатак, а ако не може да се изврши, онда се тражи помоћ, пише се извештај, објашњава се шта и како и тако даље иде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када се налазите на терену, да ли можете уопште да делујете самостално или уколико можете до ког нивоа су те акције које ви можете самостално да делујете?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не можемо ништа самостално, једино можемо самостално ако тог момента се отвори ватра на нас из заседе или на колону, а не смемо да кренемо ни да хапсимо појединце, јер ми нисмо за то. За редовне задатке је редовна полиција и подручни секретаријати са својом полицијом. Ми само радимо када добијемо задатак, наредбу и у међувремену ако нема активности, јер ево од јула '98. до септембра колико је било акција, све оне јаке терористичке акције које сам набројао (Дреница, Чичевица, Јабланица, Бајгора, Језерске планине) које трају по неколико дана. Кад се то заврши онда одморимо људство, нешто пошаљемо на викенд да се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја Вас ово питам: Када сте на терену, када сте у некој акцији, значи, увек нешто непредвиђено може да се догоди, до ког нивоа су ваше дозвољене акције да ви можете самостално да делујете?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не могу да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или не можете уопште?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ако сам добио да радим једно село не могу да одем у наредно село. Значи, мора да се акција заврши у том селу, па ћу добити задатак за неко наредно, итд. Значи ја свој примим задатак од штаба и то пренесем својим командирима чета који сад иду, јер они имају људство. Ја немам људство, ја имам своју команду која је бројала 10 чланова. Ја сам ту приложио шему коју сам ја руком написао, прилог у предмету, 37. одред формација, структура 37. одреда, структура 87, видите да је то је исто само једна има један задатак, друга има други. У мојој команди сам ја и још девет припадника, а онда иду чете. Командир чете има своју команду и још 9, 10 припадника, заменика, возаче, болничаре и тако, аналитичаре, економа и водове, чете. Е они су ти који извршавају задатке. У односу на командире чета, ја сам први непосредни старешина који им преносим задатак. Они кад приме задатак, онда су они дужни да то

ураде како је наложено, али су самостални у дефинисању тактике бројчано како где да распореде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, да ли постоји резервни састав у оквиру Посебне јединице полиције?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не. Резервни састав ништа није везано за Посебну јединицу полиције. Резервни састав је везан за подручни секретаријат. Његово ангажовање одобрава министар на предлог начелника секретаријата и на предлог начелника полиције. Значи, то је апсолутно друга формација са којом ми никада ништа нисмо имали додирно Таман посла да ми професионално радимо ове задатке са резервистима. Резервисти су за нешто сасвим друге задатке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли постоји Посебна јединица полиције на локалном нивоу, рецимо при ОУП-има?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: При ОУП-има јер постоји вод или одељење зависи, јер тако се и формирају. Рецимо, Нишка чета има 150 припадника, али су ти припадници узети из свих станица, из Ражња, Алексинца, Мерошине, Дољевца, још свих оних станица којих има у граду, пет станица. Значи, из свих станица узет по вод и направљена чета од 150 припадника. Кад смо на задатку ми смо чета, кад се заврши задатак прати се рад редовних послова у оквиру секретаријата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ви сарађујете са њима, јел имате неке ингеренције над локалним?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не. Над локалном полицијом никакав задатак, никакав апсолутно овлашћење немам ни писмено ни усмено. Ја могу да наведем доста примера.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, немојте сад. Реците ми овако: Спомињали сте здружену команду. У ком моменту је дошло до формирања те здружене команде?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Здружена команда је дејствовала била и '98. када су биле ове заједничке акције, јер свуда смо били заједно - одреди посебних јединица полиције и војске Југославије, јер ми смо поседовали лакше наоружање, пешадијско, полиција, нисмо имали тежу артиљерију, знамо чиме су рерористи располагали, са којом техником и опремом и утврђењима тако да би ми били жива мета када бисмо у неку акцију кренули сами без ватрене подршке и технике коју је војска имала. Значи, здружена команда, може се добити документа да ли од Министарства одбране или од нашег Министарства, тада је формирана и углавном је увек '98. и '99. док се нисмо вратили с Косова била. Она је имала циљ да увече наше садејство ради мањих губитака, ради заједничких активности, али није имала циљ потчињавања или претпочињавања да ја командујем војском или војска са мном. Свако је командовао својим људима. Оно што

је најбитније у рату је основна ствар да се овлашћење и команда може извршити само над онима који су вам потчињени и над никим, ниједном другом јединицом јер свако би онда слао, рекао би нек иду, наређено ти је да иду твоји људи, а моји нека одмарају да не гину. Значи, било је стриктно поштовање хијерархије и руковођење командовања, а у ствари било је исто као и за време мирнодопских прилика. Све се сводило на примену Правилника о систематизацији радних места Министарства унутрашњих послова за миднодопске прилике и у опису радних послова и задатака по основу решења које је сваки припадник има, да ли је то био припадник редовне полиције или је био припадник Посебне јединице полиције, свако је имао свој задатак и свако је имао свој ланац руковођење командовања тако да то није могао да буде самовољно или да командује ко коме стигне и ко коме жели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците који је позивни знак јединице био?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Јединица нема позивни знак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неку шифру или?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ја сам био «Чегар 1», мој заменик је био «Чегар 2», има ту формације сам вам дао, помоћници су били «Чегар 3 и 4», доктор је био рецимо «Чегар 10».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је био заменик, помоћник Вам је био Милојевић?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Милојевић, а заменик ми је био мајор Грујић Ненад. Он је био на овом правцу са две чете Пиротском и Лесковачком, према Ораховцу, а командири чета су били, командир Нишке чете је био «Чегар 10», па је он користио позивне знаке до «Чегар 19», «Чегар 20» је био командир Пиротске чете и он је користио позивне знаке до «Чегар 29», командир Крушевачке чете је био «Чегар 30» и он је користио позивне знаке до «Чегар 39». Лесковачка чета је «Чегар 40» и он је користио позивне знаке до «Чегар 49» и Врањанска чета је била «Чегар 50», командир чете је значи био «Чегар 50», његов заменик «Чегар 51» итд. до 59, значи ја сам користио позивне знаке од «Чегар 1» до «Чегар 59». Територијални одред, овај Б, формација, 87. одред, он је користио позивне знаке од «Чегар 101» по истом овом принципу као што сам ја 1, само 101 до 159, значи његов командир Нишке чете је био «Чегар 110», па 120 Пиротске, па 130 Крушевачке, 140, значи слично али није исто, сасвим да је посебна јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве су ваше униформе биле? Какве сте ви униформе имали? Јел су се разликовале од редовне полиције или какве сте имали униформе? Коју сте Ви униформу конкретно имали?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ми смо користили полицијске униформе у овим акцијама оне маскирно тегет, тегет олово и тако тегет, црне боје. Са

даљине то изгледа више тегет тамно, али је то било уочљиво у простору па смо онда пре НАТО бомбардовања и тако добили неке маскирне НАТО зелене униформе, што је много користило припадницима на терену јер маскирна униформа поред оног што има заштиту од хладноће, припадник је носио и обележје, има и маскурну у простору тако да су много мање уочљиви на терену јер су биле боје прилагођене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, само те две униформе су постојале, јел тако, маскирно тегет и маскирно зелена?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Оне су се носиле али добили смо летње само кошуљу танку и танке панталоне, а с обзиром да су акције биле у време марта ја сам у то време и као званични и старешина, тад сам био потпуковник, а убрзо пуковник, командант, ишао сам на важне састанке или у штаб или у СУП код начелника или са другим структурама у Призрену где се ипак канализирала безбедна ситуација са начелником осталих служби. Онда сам ишао често у овој тегет униформи која је била комплетна, пристојна, са чиновима на себи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми да ли постоји уопште одређено кад се носи маскирно тегет а кад маскирно зелена, да ли у неким одређеним ситуацијама или не?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Није било неко правило, али обично када се иде у акцијама, обично се носи маскирна ради личне безбедности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква маскирна?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Зелена маскирна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маскирна зелена? Кад су акције значи?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: У акцији. Било је после касније то и оштећења или замене припадника, разболе се, рањени, долазили су нови нису имали униформе, тако да је било мало, да не кажем, шаренила, али је у суштини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте имали на глави?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Увек сам носио прописно униформу као пример, као командант, јер ако сам један од пет команданата у Србији, значи да је министарство бирало неке критеријуме, професионалност, стручност, дисциплину и остало, увек сам носио униформу у комплету, увек сам носио чинове, никада их нисам скинуо и када су ми предлагали да је то опасно зашто би неко бити лепо кад си пуковник овако али у акцији да се кријем иза нечијих леђа не, ја сам то што јесам па. Увек сам носио борбени прслук.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је борбени прслук?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Борбени прслук ми је поклонио генерал Делић, зелени, мало мрежасте и у њега могу да стану четири оквира од пушака овде. То ми је било мало и као заштита, као врста панцира ако би

ударии метак, задржао би се у те оквире, можда би ми спасио живот јер сам ја често био изложен директним ватрама и хиљаду пута сам случајно преживео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел борбени прслук исто као и униформа, исто маскирна или како?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не, он је био зелене боје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зелене боје? Један једини прслук?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ја сам тај један једини носио и мислим да ми је остао у штабу у Куршумлији кад сам ухапшен јер је лично мој, поклонио ми га је Божидар Делић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на глави шта сте носили?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: На глави сам увек носио качкет, плави, каква је униформа такав је и качкет и увек сам носио две радио станице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Две радио станице?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Или овде на том прслуку има лепо да се закачи и овако су ту као, увек чујем и ако је галама или дејство, ако не онда некад их ставим овде. Значи, имао сам могућност да их закачим, па су имали микрофоне, зависи како ми, али сам увек носио две радио станице. Једна је била на вишем нивоу командном, где сам имао везу са.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После ћемо о радио станицама. Сад ми реците на глави кажете имали сте капе неке, беретке или шта?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Качкет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су постојале неке ознаке на тим качкетима?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Постоји она ознака као застава и амблем с оним жутиим ловорима са стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се дужили са шлемом?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па било је ситуација, значи када се у директној акцији, али то је само за пар сати. Полиција је избегавала да носи шлемове и панцире, прво замарају, велика је опрема, тежак терен, а показало се да када зрно прође кроз панцир оно постаје гелер и нанесе много већа оштећења организму, покида га него да је прошао обичан метак, тако да је била и та нека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте Ви имали панцир?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Панцир сам имао у возилу али ретко сам га носио, али сам пар пута био у ситуацији када сам га носио, имао сам и шлем наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали неке ознаке око рукава?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: У почетку акција јер је било прилика да су и припадници УЧК користили милицијске војне униформе па смо и због тога имали губитака. Значи, оно је било добијемо траке, жуте, беле, црвене или плаве па је вршена комбинација по данима. Направљен је био распоред

који дан се носе траке, полиција и војска која смо у акцији да не би дошло до међусобног овако нежељене ватре јер ако нема траку одмах се претпоставља да није наш. Значи, ту је била дисциплина, али касније то мало у почетку је то на десно раме, па онда око руке и так. Могуће да није се увек носило, а у суштини смо имали траке у току борбених акција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми шта је Ваш одред имао од возила?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Сад овако – има команде и чете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Команда шта је имала од возила конкретно?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Моја команда ја сам имао '98. «нисан патрол», «нисан пајеро» мањи, па га је онда погодио снајпер, па онда мина која је пала на 7 метара од мене и покидао га је све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које боје сте рекли да је?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Беле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Беле боје?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Значи, августа месеца га је мина уништила на 7 метара од мене, возач ми је рањен тада, онда је он отишао на поправку а ја сам добио «нисан терано» тегет боје негде до јануара, фебруара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте добили тај «нисан терано»?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: '98., то је плави. Онда су фебруара '99. сви команданти одреда, пошто су сви били слаби са возилима добили «нисан патрол», велики највећи цип, возили су се таквим циповима ови из међународних организација, беле боје, сви команданти одреда су, пет, шест нас је до било те ципове. Возачи су ишли на обуку дан два да виде како се рукује с њима, јер су имали доста неке технике приликом вожње и од тог дана '99. фебруара када сам добио тај цип нисам мењао друго возило и кад сам прешао у Жандармерију 2001., када је формирана Жандармерија, ја сам постао помоћник команданта Жандармерије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте 2001., нема потребе.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Значи, то возило је ишло са мном па сам 2005.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми конкретно, команда вам је била у Призрену, јел тако?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која сте ту возила користили? Значи, говоримо само конкретно на одређени период, значи време бомбардовања, у том периоду шта сте ви од возила имали и којим возилима сте се служили?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: У то време, ја сам значи имао једино тај цип који сам користио. Моји ови за позадину можда су имали једну или две «ладе ниве» беле боје, можда су од СУП-а Призрен ове за аналитику који треба да носе извештај итд. добио да ли је «флорида» или да ли је нека

«застава» и можда једно или два полицијска возила патролна «застава 101» плаве боје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је било с овим «нисаном тераном» тегет боје, где је он био?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Тај «нисан терано» сам дао мислим мом заменику, или га је неко узео, касније враћен МУП-у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте дали заменику?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Чим сам добио цип.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Значи, то је било фебруара '99. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Фебруара '99. сте дали заменику?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да, чим сам добио «терану» ја сам одмах, не могу да држим, јер смо имали мањак возила, а чете су имале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо сад чете. Реците ми оружје, какво оружје сте Ви имали?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ја сам имао пиштољ који сам увек носио на опасачу, на футроли, у футроли «ЦЗ 99» и аутоматску пушку коју сам ретко носио, која ми је била у возилу. За моју безбедност је био задужен да брине овај који је био моје обезбеђење полицајац Обрадовић Горан, а ја сам морао да водим бригу о радио вези, о задацима, о много чему да размишљам, а када дођемо у конкретној ватреној опасности, онда сам ја узимао пушку, али нисам имао прилике да дејствујем, мада сам био у доста акција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, имали сте аутоматску пушку? То сте редовно носили?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Редовно задужење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И још шта сте рекли и пиштољ?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: И пиштољ је био увек на десном куку, на опасачу и друго ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А која средства везе сте користили? Како се то одвијала комуникација? Јел то отворена средства везе су биле?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Имали смо радио станице, значи мотороле, а у комуникацији смо имали разговорнике где се не говори све отворено и кодиране карте где су одређена места или путни правци или коте замењене бројевима рецимо «студенчане бр. 15», ја не кажем налазим се испред Студенчана него налазим се испред 15 и онај ко има карту, карта се рецимо зове неки тако назив «Врба» или тако. По «Врби» ја сам испред 15-ице. Он узме карту, која носи назив «Врба» и погледа да сам испред Студенчана. Значи, били су кодирани колико је год могли трајни називи. Рекао сам да кад имамо погинуле, рањене да се говори, јер су нам сви

слушали везу ко год је имао моторолу могао је да укључи на симплексу или да уђе на наш канал и да нас чује и онда је пропаст.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте имали неку прикривену везу где се ви чујете само са одређеним командантима?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па то је та командна. Значи, она је касније ишла и скремблована, значи оно што се говори у етар се сасвим другачије, а после кад он прими прави разговор, али су се опет користили и кодирани називи људи и јединица и кодирани називи места и кота. Значи, никада није ишао отворени разговор као преко телефона, него све у затвореном смислу које ми разумемо као учесници јер смо дуго година, дуго месеци били заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви конкретно имали неко обезбеђење и ако сте имали ко Вам је био?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не, никада, осим ово што сам навео. Значи, имао сам возача, а обезбеђење сам узео тек када је кренуло борбено дејство, значи пред. Таква је била команда да морамо да имамо као команданти човека који ће да још, овај возач мора да брине о возилу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Возач како се зове?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Стојановић Љубиша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај други човек што спомињете?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Обрадовић Горан, он је био мој пратилац који је бринуо о мојој безбедности. Ја о себи нисам бринуо, нисам имао времена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је возио?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Возио је Стојановић Љубиша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Искључиво он?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Искључиво он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви некада возили?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не, никада. То би била једна недисциплина да командант седне и да вози, уместо да ради свој посао или да се деси нека незгода одмах би рекли зашто је седео он за возилом, шта је тражио кад му то није посао, пише шта је место команданта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ми нешто реците, кад одете у штаб и кад примите задатак, кад примите одређену наредбу, да ли су се евентуално наредбе из штаба односиле на акције које су обухватале неку већу географску територију или већу неку групу или су се те наредбе односиле само на локални ниво?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ја сам напоменуо да је терористичке акције '98. то су изузетно велике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојмо '98. идемо '99. почетак бомбардовања?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Али исто су важне, то су изузетно велике акције где је било можда око 5.000 до 6.000 учесника што војске што полиције. Значи изузетно велики простор, Бајгора то је цела област, планина коју смо прошли, значи све ове друге тако је било и '99. за време рата, значи имали смо овај троугао прво да очистимо Ораховац, Призрен, Сува Река, то је једна повећа област ко зна, значи обухвата подручје три општине па смо затим касније имали Будаково према Језерским планинама, то је и сами знате тај венац, та насељена места горе према Папазу, Будакову и тамо према Штрпцу, Штимљу итд. Значи, велики број снага се ангажује и велики простор обухвата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи то је за већу територију. А јесте ли имали конкретно наредбу од штаба на неком локалном нивоу?

ОП.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Локални ниво, можда ако кажемо локални ниво, радили смо '98., две акције а опет су обухватале више села, Јешково, Љубичево, Загарску Хочу и тако, опет као већи простор, значи нисмо имали неку акцију мањег значаја на једну махалу или на једну кућу па да буде ангажован одред. Одред се ангажује на фронталном, формацијски на већем простору и са већим снагама заједно са војском. Никада нисмо ишли без других одреда, без подршке садејства Војске Југославије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте говорили да сте негде 20.-21.марта ишли у штаб у Приштину и да сте примили тамо неке наредбе?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да. Са генералном Делићем, једним возилом смо били, да ли смо његовим, мислим да смо његовим, али у једном возилу смо заједно били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте евентуално имали неку наредбу у смислу поступања са цивилима за време бомбардовања. Како ви треба да се опходите како да се поступите. Да ли је конкретно била нека наредба у том смислу?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па ја сам толико и пре тога био '98., искусан и '99., строго је речено да се максимално води рачуна, боље да не убијемо сто терориста него да убијемо једно дете, тако је, у том смислу је гласила команда. Значи о цивилима без обзира да ли су било ко, да је, цивили имају максималну и посебну заштиту и да максимално избегавамо ми било који контакт са њима, то је посао локалне полиције и локалних органа а наш задатак је чисто борбени са наоружаним припадницима који дејствују ка нама, да узвратимо ватром и да циљ неутралишемо. Не кажу убите, неутралисати, а он се може неутралистати на више начина и да се рани и да се зароби и да се преда и тако даље. Значи ми можемо да говоримо о нашим старешинама али су то били врх министарства, професионалци, генерали и у наредбама је писало како треба да се понашамо и владамо. А ја сам завршио средњу школу, када сам седамдесетих година имао кривично-право, општи и посебни део, где су обухватили међународни ратни злочини, тако се тад

звало, и тада као малолетник са 15, 16 година сам знао шта значи геноцид, шта значи цивилно становништво, шта значи ратни заробљеник. Да је тад било по Савезном закону предвиђена казна од 20 година или смртна. У тим годинама сам знао све то да не бих знао у 45.година или 46.колико сам имао и да бих изговорио ово што је господин тужилац сад изјавио да сам изговорио и наредио. То је друга тема, да ли сам био овлашћен да наредим, то ћемо надам се даћете ми прилику да и о томе кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте добили овај задатак из Приштине, било је конкретно значи шта, да се. Реците конкретно задатак?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Тај задатак можемо затражити од министарства или од генерала Делића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците Ви?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да буде као писани документ у предмету, али стајало је «према процени службе Државне безбедности» ил ко је вршио ту процену и војни безбедњак и тако даље «на том и том простору се налазе те бригаде са намером том и том».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које су то бригаде?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Стодвасетдруга и стодвасетчетврта УЧК, са локалним штабовима са њиховим казним јединицама, рецимо ми смо налазили лешеве Албанки ћерке и мајке са ископним очима где пише српске курве, јер су их казнили ти њихови казнена експедиција или јединица која је вршила одмазду и према Албанцима који нису били лојални УЧК.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добили сте наредбу да?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: И добили смо наредбу да елиминишемо те снаге, да запоседнемо тај простор, да одржавамо комуникацију да не дође у ни једном моменту до одсецања као што је био случај са Ораховцем, заузели га, заробили нам и људе тако и тако даље. Пошто је био случај 2001.године у Ораовици код Прешева, кад су заузели Ораовицу па смо два дана водили борбу, ја сам водио акцију, значи да се овлада простором, да се сачува становништво у том простору које је било мешовито, српског је имало. Хоча 100% српско село, Оптеруша, Зочиште, све је то било у том кругу, Ораховац је био мешовитог састава, Сува Река је имала српског становништва, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте значи добили тај задатак да кренете одакле, из Призрена у правцу Суве Реке?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то било значи 20-ог, 21-ог?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И конкретно је било за кад, за 25. март?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: За 25., кад почиње бомбардовање добићемо задатак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то уобичајено тако да се наредбе дају на неколико дана пре?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да, да би имали времена да припремимо и људство и технику, наравно па не можете да добијете сад задатак а хвали вам пуно шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви конкретно командирима чете, кад сте пренели ту наредбу, тај задатак и где?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Тај задатак сам пренео у касарни у Призрену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: 23., командирима чете, а поново и 24-ог, заједно са старешинама, пошто је здружена акција, заједничка акција војске и полиције у канцеларији код Боже Делића, његова зграда је била, пошто, као с терен страна, изнад за једно 200 метара од мог објекта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је одвојени објекат, Ви сте у?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Одвојени објекат али у кругу касарне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је био у тој команди где сте Ви у Призрену. Ви са ким сте били ту?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ту сам био ја, био је мој заменик, помоћници, штаб тај, то је било све у оно време док је био ОЕБС, била је смештена Врањанска чета, била је смештена Нишка чета у тај наш објекат, Крушевачка је била смештена у Балкан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви преносите наредбу својим командирима?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: ја позовем командире чета и кажем добили смо задатак, то је већ било уобичајено, изволте господо, сваком пише која чета где иде, правац, старешине одређене, борбене групе одређене и са генералном Делићем и са његовим старешинама то појаснимо, коме, где је ризичније, где колко треба технике, тенкова или противавионских топова или минобацача, ко чиме располаже и тако. Тако да за то све треба одређени временски период да се изврше припреме јер иде се у рат, гине се, ја имам 18 погинулих и 60 тешко рањених инвалида а једна од најдисциплинованијих јединица и урадили смо најтеже задатке који су били, то је Нишки одред радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви конкретно Вашим командирима чета издали неко упутство о поступању са цивилима у време бомбардовања или уопште о поступању са цивилима. Да ли сте им конкретно неко упутство дали у том смислу?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Увек тамо где се воде акције, прво припадници терористичке УЧК, увек иселе месно становништво, значи ретко где смо били у акцији где су се водиле борбе, да тако кажем да је било месно становништво, њих смо затицали у збеговима, рецимо на хиљаде збегова,

односно на хиљаде лица се види у збег али се ми нисмо упуштали у то, то није наш део посла, то је радила локална полиција да би '98., кад наиђемо на збег јавили локалној полицији где има збег, онда су они предузели мере да се то врати кући, јер нема разлога да су по шумама и да живе тако нехумано. Знам да је према Истинићу и горе према Пећи, генерал Обрад Стевановић ишао, два, три дана је ангажовао и наше аутобусе из министарства и све, да је враћао на десетине хиљада, грађана је вратио у своја села, значи однос према цивилима и у мирнодобским приликама као и у Нишу, као и у Београду, тако и за време ратних дејстава. Онај ко је наоружан, који дејствује према нама елиминисати ватру и отклонити опасност, а цивили увек су имали, када смо били у Ђаковици из болнице тражили крв, ја сам послао двадесет припадника да дају крв за дете Албанца, кад их сретнем уз пут дајемо им, у оним нашим ланч пакетима млеко деци. Кад сам се једном враћао са викенда између Гњилана и Урошевца са марамама четири, пет добровољаца, нека група пљачкаша је пљачкала цивиле они који су напуштали према Македонији већ где су ишли, изашо сам из возила, то ће посведочити мој возач или било ко, ако би нашли те људе, насрнуо сам на њих ако су имали пиштоље за појас, ако сам довео себе у животну опасност, може да ме убије као ништа, ко сам ја да. И у то време је наишла војна полиција и одвела их а ја сам ризикујући живот заштитио ту децу и те цивиле да их не пљачкају, ишли су од трактора до трактора и претресали, имао је пиштољ и он и још пар њих. Значи цивили су били без обзира на веру, националну припадност Србин, Албанац, Ром, Горанац, сви су били са високим поштовањем са Ви од наше стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Споменули сте да је крушевачка чета била у Сувој Реци?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је командир Крушевачке чете?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Командир крушевачке чете био је до '98., Ивезић Славенко, па се разболео и онда је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говоримо за овај период '99., март?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да. Тај период је Сикетић Зоран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зоран Сикетић. До када је он био у Сувој Реци?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Он је био док сам ја издао наредбу да се сви иселе из тог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је он дошао у Суву Реку?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па и '98., смо ми били тамо, значи у Балкан је он био смештен, његова чета. Ја сам можда једном навратио да их видим у тај објекат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте то навратили?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Можда '98., и нисам се задржао ни пола сата и никада више ја у тај објекат хотел «Балкан», који је преко пута фабрике

«Балкан», само видим овако зграду, никада нисам боравио, једном можда пола сата, мада неки наводе да сам ја ту био смештен. Значи никада, ту је био смештен Сикетић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са колико људи је био, јел то чета његова била?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Његова чета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то било људи?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па богами био је ту он од '98., за време ОЕБС-а, радио је заједно патроле са.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бројчано колико је људи било?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Колико људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па његова чета је бројала до 150, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где су они све били смештени?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: У тај хотел «Балкан».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: У време када је било ово мирно стање. А пре бомбародавања били су дужни да се раселе по водовима у што мање групе, јер ако падне бомба на неки објекат није исто да ли ће да погине један вод или два или три вода.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад сте Ви издали ту наредбу да се они раселе да се дислоцирају?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ту наредбу сам издао кад сам давао задатак 21-22, значи 23., кад сам их позвао на састанак, сви да напусте објекат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел и он био присутан на том састанку?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Сви командири чета су присутни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви командири чета?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Сви, и примају документа јер не може да ради ако му не предам лично документа и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И наредба је била кад да се Крушевачка чета дислоцира из Суве Реке?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Значи одмах да се дислоцирају, а то одмах.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 23, 24, када је требало да се дислоцирају?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Значи морају да се дислоцирају још, можда је он и нешто предузео и пре тога да део неке своје, али 23., је већ морао, ја сам све дислоцирао из, касније из мог објекта, изашла је Нишка чета, отишла је у предузеће «Прогрес» фабрику, изашла је Врањанска чета која је ту била отишла на неки тамо небитан објекат у граду, остао сам још ја са мало командом, још мало, ајде, дозволио сам себи неку старешинску комоцију али када сам чуо да Јељцин каже следи бомбардовање, и у року од 15 минута смо изашли одатле. Значи 24-ог, а пре тога све чете су напустиле, то је било најстрожије моје наређење, брига о људима, не сме да се деси да погину два

вода, шта да кажемо, можда се деси погинула група, у један објекат и тако је радила и војска у што мањим групама да буду у што више објеката на простору, мислим да је то апсолутно разумно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше командно место на дан 25-ог марта је било у објектима «Метохија вино» кажете?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: У објектима «Метохија вино», то је велика управна зграда, кабинет директора, нешто слично овом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је то тачно, јел то?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: То је из правца Призрена према Сувој Реци, али испред Суве реке на једно два километара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Два километара од Суве Реке?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Од центра рецимо, два ипо, можда и три, али одатле иде падина доле, улази се у Суву Реку, пролази се кроз град, значи ово је испред Суве Реке. За ову акцију ми нисмо имали потребе да улазимо у Суву Реку, нити смо било када док су трајале акције '98. '99-те, моја јединица 37-и одред никада није интервенисао у језгру у граду Суве Реке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И уопште нисте улазили у центар Суве Реке?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од Призрена?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте дошли?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Другим путем?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па ова ништа, Врањанска чета је већ била вани и она је дошла са северне стране од правца Урошевца-Дуља, а ова Нишка чета она се развила пре винограда, кроз винограде, значи она нам је била лево крило. А Крушевачка чета је прошла кроз један крај Суве Реке, према Рештану до нашег положаја где је држала полиција, чија је полиција држала не знам, да ли је локална или, и одатле почиње на седамсто метара можда већ биле су непријатељске снаге, њихови ровови, траншеји, бункери и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је одредио да то вама буде командно место?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Из штаба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из штаба?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да. Ја морам да будем онде где ми се нареди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да је одмах тог првог дана дошло до акције. Ви сте у јутарњим сатима кренули?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: У јутарњим сатима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заједно свим тим Вашим, са те три чете, јел тако?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па негде тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је нека. Била је тада и борбена група кренула, јел тако?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Борбена група је ишла са тенковима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су раније?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: То су гусенице, они су можда и раније, јер тенк иде 20-30 на сат. Камиони са људима у току ноћи, боље него да их неко сачека у јутарњим сатима да им постави заседу или да чује да иду па да ручним бацачима уништи људство, значи извлачење у што, то је остављено на руку командирима чета јер они су високе старешине, они су одговорни, они су самостални у извршавању задатака. Они су одговорни за своје људе. Ја сам му дао генерални задатак, али да ли ће то он да уради успешно или да изгуби људе то од његове способности или од његовог ангажовања, значи он и мора да, то су сад све начелници СУПа, начелници полиције, високе старешине значи и међу њима су ипак бирани најбољи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви имали тенкове или борбена нека друга оклопна средства, да ли сте Ви имали?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Мање, можда смо касније добили али имали смо она оклопба возила бове, горе има митраљез, али оклопно је од пешадијског наоружања, није од ручних бацача и од другог противоклопног оруђа, а касније можда смо како се ситуација одвијала добили од војске по једну, две, онај противавионски топ прагу, популарну, тенкове нисмо имали никада и то једно нам је било на попаравку и срушена је ваљда кад је бомбардована касарна, јер касарна је бомбардована преко 150 пута и тако. Значи нисмо имали посебну борбену технику осим мањих возила и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог 25-ог марта, кажете да је била прва борбена акција, јел било настрадалих из Вашег одреда?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: 25-ог, нисмо имали настрадале колико се ја сећам али можемо то видети из наше евиденције било је јаких окршаја али смо ипак знали, имали смо већ велико ратно искуство из '98., имали смо технику ратовања, већ смо савладали многе ствари, оно што су они примењивали у томе, први дан изузетно јак отпор, тог дана можемо само да изгинемо не можемо ништа да урадимо, другог дана им тај отпор савладамо или сталним пристиском или артиљеријском припремом, гађањем артиљеријским оруђима у циљ који дејствује према нама и неутралисан је. И други дан је попуштало, трећи дан су се они већ извлачили да ли су имали погинуле, настрадале, већ значи свака акција нам успе од прилике за три дана, први дан изузетно ризичан, обично другог дана имамо погинуле и рањене, то се обично тако дешавало и кад се завршава акција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте се Ви налазили када је дошло до тог прво борбеног контакта, где сте се Ви конкретно налазили?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ја сам цео 25-и, провео у виноградима, с тим што је то простор рекао сам сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли у комуникацији са господином Делићем?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не, он је на петнаест километара, сасвим други правац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни у каквој комуникацији нисте. Да ли је рецимо евентулно он кренуо ка Вама?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не, не нисмо имали физичку комуникацију али смо имали директну командну комуникацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На том мислим?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Е добро то је ОК.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били сте на вези?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: На вези смо нон-стоп, и он прати како ја овамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел он кренуо са својим људством, јел Вам нешто?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Он је кренуо раније и ја видим да је код њега ситуација повољнија и да они су већ доста тога прошли просторно и да мање проблема имају у односу на нас. Ја кажем ми сми испред те и те тачке. Ово што сам мало пре навео Студенчане, испред броја 15, отишли смо 500 метара испред нашег положаја и не може даље и ту смо остали тај дан, није се направила али се држао контакт, држала се ватра, држао се притисак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он је кренуо са својим људством ка вама?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не, он је значи обишао Ораховац па са друге стране 26-ог, сишао и 27-ог смо се спојили. Значи направио је један полукруг да тако кажем. Да имамо карту овде или таблу ја би то све нацртао али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немамо техничких услова сада да?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не, жао ми је али би било свима много јасније ово што говорим а овако ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то како сте Ви били распоређени, Ваше чете, борбене чете, да ли је на неки начин опкољавало град Суву Реку?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не, не, ми смо били ван Суве Реке апсолутно, најближи сам на два, три километара ја, ова Крушевачка чета је била на два, три километара од Суве Реке, врањанска чета је била на пет, шест километара северно од Суве реке, а Нишка чета која је прошла кроз винограде исто моје лево крило је била шест, седам, према Трњу па према Студенчану, шест, седам километара од Суве реке. Најближа можда је била та борбена група из 243-е моторизиване бригаде из Призрена која је држала положај изнад Суве реке према Штимљу, према Дуљама и тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И 27-ог сте се Ви спојили са Делићем?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да. 27-ог око 11, он је, ја сам узео те две чете које су биле са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, 26-ог, у јутарњим сатима Ви одлазите за Призрен, јер сте чули да Вам је бомбардована касарна, јел тако?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Чуо сам и детаље сам знао преко радио-везе, јер су ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У које време одлазите тачно, јел се сећате?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па ја мислим пре осам, значи оне јутарње обавезе то је још неко рано време, прво да не идемо зором јер су обично тад биле мине у свањавање или заседе, чим крене дан крене ово, и онда смо водили рачуна да нема НАТО налета, авијације и тако смо проценили неко време и дошо сам у касарну директно, да видим ово на лицу места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кога затичете у касарни, у које време, која је то раздаљина?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: То је раздаљина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи «Метохија вино»-Призрен, која је то раздаљина?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: 25-30 километара, не знам, ако неко зна тачније, али ја мислим да је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За које време можете да стигнете?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па то можемо да пређемо 25-30 минута, зависи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тамо сте били од прилике у које време?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Тамо сам био између осам и девет, и задржао се док сам обишао то, видео ушао у моју просторију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога сте све видели тамо у то време кад сте дошли?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: У то време сам видео Вукобрат Милоша, на почетку излагања сам за тај дан рекао, стајао је на углу доле, како се наиђе на углу зграде и посматрао, видео сам директора хигијене Јову, јер његови радници мислим да су били тамо, па сам тражио да дођу ватрогасци, али сви су избегавали да пошаљу људе, јер шта ако има други налет бомба изгинућемо, свако чува своје, ови су већ погинули што су погинули, па, ту сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога сте још видели?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Можда сам видео, знам да је вршен увиђај, али увиђај се врши, дође истражни судија или тужилац, ко је долазио, погледа па што пре наравно оде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то војни објекат, војна касарна, Ви сте рекли да је Делић био на једно сто метра од Вас, јел тако?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да, касарна је војна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војна касарна?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: И то велики комплекс.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ко врши увиђај ту?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Али је објекат МУП-ов.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Зграда је наша. Значи власништво је Министарство унутрашњих послова. Војска нема ништа над тим објектима, једино што смо ето, тада је процењен на нивоу државе да је најбезбедније да наш објекат буде у њиховом простору, јер ми смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел познајете неког ко врши увиђај, кога видите?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Мислим да сам видео крим.техничара, Вујачић Мирка, све се то радило, ја знам и '98., кад смо имали ми погинуле и кад треба нама да се изврши увиђај дође истражни судија, узме за три минута, па се записник ради у канцеларији или у СУП-у или основни елементи, а све остало се за два минута напушта лице места и видео сам оне раднике који су радили тамо, сад кад би тражили чији су то радници били, да ли су то били или ватрогасци или, они би знали да сам ја дошо, могу да опишем лице места тамо иза зграде, јер смо ми били на приземљу, ту је била нека главна водоводна цев, и направљен кратер и вода је куљала, одута је горела ватра, и они су приручним алатом, није могло да се ради тако, годинама није могло да се заврши.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одатле, јел идете у болницу. Колко сте се задржали у касарни?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па у касарни нек буде да сам се задржао 40 минута, 30, и до болнице нам треба сад, сасвим други, 4-5 километара можда има до болнице, на другом делу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До болнице?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да, други део града. Тамо знам да сам можда био око 9-10.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У болници?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: У болници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ским одлазите у болницу?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Мој возач, вози возило, пратилац Горан ја са возачем улазим у болницу, а пратилац остаје да, и то сам већ појаснио на почетку и горе смо, понео сам два бокса цигарета, сећам се да је био «Лорд» који сам имао у возилу, пошто ја нисам пушио и дао сам овом Милојевићу који је пушио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је он тачно био, у приземљу, на спрату?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: На првом спрату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На првом спрату, јел био сам у соби или са више људи?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не, не, било је још болесника ја сам сео поред њега на кревет, знам да сам оне цигарете спустио ту на, дал поред њега лево и возач нас је фотографисао, сликао имао слуку са тог дана, која је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је он то изгледао, први Ваш контакт са њим, како он то изгледа, лежи, завијен, како је изгледао?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па можда није лежао, можда је седео, био је нервозан, изузетно раздражен, руке су му биле скроз завијене у завоју, коса изгорела, лице у завоју, видело се мало отеко, надувен, пун гасова је био, сигурно је имао плућне тегобе, зато смо и бринули да не би добио тровање или нешто, да га што пре збринемо и ту смо провели извесно време око тог организовања, било је више комбинација као што сам рекао, док на крају није отишо хеликоптером на ВМА.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико сте се Ви задржали у болници?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па задржао сам се сигурно сат, ето неко време је. Пазите ја да, да је то, да нисам имао тог дана тај проблем, ја не бих знао, као што не знам рецимо где сам био 10-ог априла, не знам где сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од прилике, до када, које је то време, подне, пре подне, поподне, кад је то било?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не, не, око десет тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До десет часова били сте отприлике у болници?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: До десет, десети петнаест, петнаест до десет, ја не могу сад, али то јутарње време, знам да смо чекали да прође визита, а пре мене код Милојевића су били неки радници СУП-а Призрен, они који су паковали храну, радили те позадинске послове, јер је он сарађивао са њима око хране, они су пре, сви, неки Лука, неки Раде, неки Сениша, сви колективно су ушли онако на силу да кажем, па су ометали тај рад лекара и лекари су се љутили а ја сам знао, чекао сам да прође визита, таман сам завршио овај посао у касарни и око погинулих и то је исто врло битно, овај је рањен па може да се чека, али овамо ови људи још горе и сачекао сам да прође та нека визита, да бих у неко разумно пристојно време да не бих ометао рад лекара јер и тамо је било на десетине рањених, тешких инвалида и тако, а увек када сам имао рањене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из болнице, одакле крећете. Значи до десет сте били ту?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После болнице где идете?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Из болнице кажу биће на стадион, доћи ће хеликоптер, јер је коначно је одлучено и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је удаљен тај стадион?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Поново се враћамо. Стадион је у кругу касарне. Поново се враћамо у касарну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И за које време стижете до полигона?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па значи нек буде десет минута, да стижем горе и возач и сувозач остају возилом испред капије, да не би ушли, да буде

бомбардовање па да опет имамо губитке над губитцима. А ја сам пришао до одређеном безбедносног остојања према стадиону, хеликоптер је дошао, било је ту десетак минута задржавања, ко ће где.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога видите ту на полигону?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ја сам био стотину метара овамо, видело се доста њих из војске, болнице и санитет и ови комбији војни, дужи они тамови зелене боје и одатле су се возила што пре вратила, а хеликоптер се подигао и одлетео у правцу Суве реке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У односу на шта, сто метара, где се Ви налазите то?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па то је отворени простор, значи уђе се у круг, ту је капија, па онда има пар, као сваки круг, касарна што има, а објекти су горе даље, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па кога видите ту, јел видите неког од познатих?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Нисам видео од познатих јер нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел видите ко је око збрињавања, око њега, ко је?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не, не, нисам прилазио тамо до самог хеликоптера, на сто, двеста метара сам био овамо даље од објекта и од хеликоптера, то је сад ствар завршена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што сте Ви дошли?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Дошао сам да видим дали ће да оду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А не прилазите?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: И нисам пришао. Онда сам поново отишао горе да се поново бавим мојим задатком да извучемо погинуле. Па сам се ту задржао опет извесно време па сам отишо доле у штаб. Пре штаба срео ме је овај Јанковић, све сам то, сад понављам 26-и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не после тога, после болнице, Ви сте рекли да сте отишли у касарну која је била измешена јел тако, у Призрену, после болнице?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не, не, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него, где после болнице идете?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: После болнице ишли смо на стадион.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На стадион, добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хеликоптер је отишао ја сам обишо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После полигона?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да. Обишо сам ове исто, како иде исто, још мање је можда било него у јутарњим сатима, ништа се није радило, значи мора да дође дизалица, мора да дође булдожер да извуче те плоче да би и ови повређени, погинули уствари, они су извучени тек трећи или четврти дан, е сад можете да схватите колико је то било проблем и напорно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете да се сетите никога од познатих на полигону?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не, не нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никога, никога нисте кога Ви познајете?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Нисам ни прилазио тамо, јер то су били возачи из војске, довели само повређене, убадили их у хеликоптер, хеликоптер што пре одлети. Значи то је било чак и ризик да се иде хеликоптером да не буде случајно оборен и тако даље, као што се десило Шишићу, иако је било обележено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После полигона?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: После када сам обишао, отишо сам доле у СУП, на истурено командно место, али пре тога на платоу ме ту срео да ли је заменик директора или, био је неки тамо у Косово вино, Мала Круша, Јанковић Жика и позвао ме на кафу и сок, код њега сам попио, јер тога дана, пре тога нисам ставио што кажу људи у уста. И понудио ме да одем негде да једем је, изузетно добро се знамо у том периоду, одбио сам и отишо сам у штаб и онда смо расправљали да тако кажем што се ово десило и што је њихов погинуо због мојих али ето, и тражили смо дизалицу, знам да ја начелник Милош Војиновић, он је, позваћете га као сведока, посведочиће, тражио дизалицу и од предузећа «Блуте» и од Делића, његова је била негде према граници највероватније због извлачења тенкова и тако а и доста њих можда који су могли нешто одуговлачили да не би, јер кренуло је, нико није знао кад ће где шта да падне и, а касарна је дневно по више пута бомбародавана преко 150 пута за то време НАТО агресије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците у то време, како сте Ви изгледали, јел можете себе да опишете?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па у ово време изгледао сам слично као сада, с тим што сам био тамнији, мислим на косу, била је смеђе према црном а за ових једанаест ипо месеци колико сам у притвору прилично сам оседео и изгубио здравље, ево сам под сталном контролом и лечењем на ВМА, прекид срца и срчане проблеме, стално сам под контролом и под лековима, ја сам јутрос попио дуплу дозу да бих био данас способан овде да, значи нарушено ми је здравље за ових једанаест месеци и оседео сам колко сам оседио, а килажа је можда ту негде слична, униформа ми је била та која јесте, тегет као што сам и описао са овим зеленим прслуком, са радио-станицама, са качкетом кад сам, изађем кад сам према полицији, кад сам у возилу качкет се наравно скине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За време док сте Ви боравили у Метохија вино, док сте били на командном месту, да ли сте можда видели неке паљевине, неки дим или нешто?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па знате, тог 25-ог, ја сам био усмерио пажњу на моје људе и не види се Сува Река у целини, види се онај северни део који је ван, долина се не види и види се један део према Студенчанима, али верујте ми да сам могуће је али могуће је и да нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да ли сте или нисте?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па ја мислим да нисам, јер сам ишао скроз на крај винограда горе, према Студенчану на то брдо одакле се виде моје снаге, нисам сигуран да бих 100% смео да кажем било је или није било, можда ће да посведочи неко други да ли је било, али ја мислим да са наше стране и наше снаге нису, према томе не би имало потребе да је било да има доле неке паљевине и неке активности у самом граду Суве Реке јер она је била као безбедна и у њој се никад ништа није дешавало у њој су радиле само редовне полицијске снаге са својим резервним саставом и била је нека територијална одбрана на том принципу који они организују и који су задаци њихови били и тако, то ми није познато. Сви су у то време носили неке униформе, сви су били неки шефови неке јединице и тако то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да сте један пут били у Сувој Реци.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Где, у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Сувој Реци, јесте ли улазили у центар Суве Реке?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не, ког дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте, рекли сте да сте били један пут, уопштено кад сте говорили?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Био сам 28-ог сам био кад сам ово имао дејство на мене и на моје возило, на возача и на мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А пре тога?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Пре тога у ово време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говоримо у време 20-ог марта, ето у том периоду?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не, не, нисам, нисам апсолутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте били?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ја сам за ово годину дана колико сам провео тамо можда био, реко сам мање од пет пута, три, четири пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто долазите тог 28-ог, због чега, с тим да се видите, ко Вам је рекао да идете?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Морао сам да обавестим да оно што смо ми освојили није безбедно, погинуће нам неко, јер су ми јединице горе, треба ту да прођем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте морали да уђете у Суву Реку да би сте обавестили. И кога обавештавате?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Обавештавам или командира станице или помоћника на спрату, он је изашо из канцеларије јер су слични, рецимо ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па код кога Ви одлазите, јел код командира?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не, он је изашао на ходник горе и кажем, мислим да је био командир Репановић, и кажем дејствовали су на нас, има наоружаних припадника у простору који смо ми завршили ових дана, очистили терен да тако кажем, значи то је требало неко сад да држи и да буде

безбедно а ево имамо дејство имамо на другу страну јаку ватру, мислим да су тога дана изгинули и тешко рањени из врањанске чете и само га обавештавам о догађају и он је рекао добро видећемо, и ја сам отишао. Да ли је видео или није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ми ово објасните. То је био основни разлог зашто сте Ви дошли и тражили?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Основни, једини, да. Јер ја сам кренуо да идем за Призрен су ме звали, да би ми рекли да ме зову у штаб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте то могли да јавите и путем радио везе, зашто је било неопходно да уђете у Суву Реку да одете у полицијску станицу?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Пробао сам, међутим или су се они у то време исељавали, није пратио везу, а то Вам је да би смо дошли у полицијску станицу или да не би, него да би смо продужили тим путем, разлика 300-400 метара, значи кад већ пролазимо ту, ајде да свратимо ту да им кажемо да смо имали дејства. Значи да пријавимо случај, као да је била саобраћајна незгода и онда би свратили, пробате радио везом, нема, не чује вас онда свратите и кажете имате то и то. Зато сам ја рекао дејствовали су на нас, има око каменолома и у том простору где смо били наоружаних, он каже проверићемо и ја сам отишао. Да ли је проверио или није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком смислу је то било има дејства. Шта треба они да ураде, јел то неко упутство шта треба да раде, наредба нека, како, како то да разумем?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не, то је. Ја не могу њему ништа да наредим, ја могу само да га обавестим да кажем као колега што би рекао колеги, чуј на том и том делу имате тај и тај случај. А он може и да уради и да не уради то зависи од његове тренутне воље или тренутног располагања снагама, ако није имао људе, цабе реко, ја сам рекао шта да ради, нема људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали ту губитме неке?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали губитке тада кад сте то саопштили да је дошло до дејстава?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ја знам да је било губитака, врањанска чета да је имала погинуле да је имала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Једног или два, да је имала рањених више. Да су ме звали, е сад у које време је то било, сад не могу ја да. Има, јер то је много података а ја сам овде једанаест месеци изолован од било чега, једино да размишам о овоме шта ме снашло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то сте саопштили?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: То сам саопштио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете на ходнику сте срели командира?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: На ходнику. Знам да сам ушо уз неке степенице, да ли су дрвене или су, углавном ручне, да тако кажем и на ходнику сам горе срео старешину и рекао имали смо то и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А откуд знате да је он старешина?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па знам из виђења сам те људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Познавали сте га?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Познавао из виђења, као видите човека сада па после када смо се срели овде нисам га познао, питао сам ко сте. Овде јутрос сам питао ко је овај, за Јовановића, питао сам за ове Петковиће нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, конкретно ми одговорите, како знате у том моменту да је он старешина, кажете само да сте га срели на ходнику, јесте ли у том моменту знали да је старешина па му се обраћате или?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да, да, знао сам из виђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из виђења?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па кад су прошле ове године више нисам, јер то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тад, кад сте га виђали у то време ?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: У то време ретко смо се и виђали, није имало потребе да се ми виђамо, ја сам знао њиховог начелника ОУП-а, Витошевића, јер сам једно два пута свратио код њега на кафу, само онако људски, као колеге и виђао сам га на колегијумима кад су се одржавали у Призрену код начелника СУП-ова, начелника СУП-а Милоша Војиновића, на коме смо присуствовали сви начелници, начелници служби, присуствовао је начелник Државне безбедности и ми команданти ако има нешто интересантно или битно за нас, или се планира акција, и онда да се зна шта се ради, у Сувој Реци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Репановића сте знали само из виђења?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Из виђења, кога сам заборавио после годину, две.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте још некога срели када сте долазили ка полицијској станици?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Нисам, не верујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У згради?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не, не. Можда је био стражар или дежурни али томе ја нисам обраћао пажњу у пролазу. Рекао сам та и та ситуација, минут, окренуо сам се сишао, сео у возило, продужили и отишли за Призрен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми из Суве Реке, посебна јединица, јел то вод, чета, како су они организовани?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Сува Река је имала вод својих припадника, вод, командири и 24 припадника. То знам јер исто и Ораховац је имао такву формацију, вод.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је њихов командир био?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: И Призрен је имао два вода, па кад треба да крену негде онда узму та два вода из Призрена, по вод из Суве Реке и Ораховца и направе чету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је командир вода Суве Реке, посебних јединица?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Знам командира чете то је Вељко Рађеновић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А коме припада?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Они припадају Сувој Реци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сува Река јел припада Призренској чети или не?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Призренској.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Призренској чети. Јел Ви имате неке наредбодавне могућности у односу на њих, неке било какве ингеренције?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Никад, не, не. Призренска чета припада 124-ој бригади ПП, њихов командант је сада генерал Браковић Жарко. Они имају свог команданта, сваки одред има свог команданта, командири чета имају свога команданта. Ја могу да командујем и издајем задатак једино својим командирима чета и ником више и могу да примим задатак једино од штаба или од генерала Лукића или Обрада и од никог више. Не ни од начелника СУП-а, значи тај део издавања наређења ко је коме овлашћен да командује, функционисало је исто као и данас. Ја сам упућен на јединице из Ниша, немам никаква овлашћења ни писмена ни усмена да наређујем локалној полицији да наређујем командиру станице, он има свог начелника полиције, свог начелника СУП-а, свог начелника ОУП-а, који извештава о безбедносном стању, о проблемима и од њих добија, поступи тако и тако, он то пренесе својим старешинама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте добили неку наредбу у том смислу?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Ви будете, да потпадну под Вашу команду, призренска чета?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Рецимо, пошто су те чете деловале на подручју секретаријата нису их узимали па да их, рецимо чета из Призрена ретко је ишла, мада је било неколико акција али кад не мора остане на своју територију. Па да би ипак била под неку команду вишу, јер ја сам ипак командант, виши старешина, пуковник био, можда поручник, млађи старешана. Да ја руководим и том четом да ми као, то је захтевао генерал Обрад Стевановић, одбио сам, одбио сам наређење мог команданта где

кажем, ја могу да командујем само оним људима које сам довео за чије животе одговарам, а замислите крене призренска чета, изгину десет, петнаест, рећи ће наместио нас командант Митровић, штитио његове људе, послао нас, смо изгинули, убиће ме они а не неко други, не могу да командујем, одбио сам то. Било је ситуације '99., на Језерским планинама у Будакову, када су учествовали три, четири одреда. Учествовао је крагујевачки одред, учествовао је новосадски одред, учествовао је ужички одред ту су команданти и Прљевић и Срђан Гркуловић, и Бориша и тако даље, и мој одред. И то је лоше ишло и ја кажем нисам имао везу са штабом у Приштини, него зовем начелника полиције у Призрену-Ђуричића, «Шара 101» пренесите «Вихор 5» је био Обрен, штаб је био «Вихор», пренесите Вихору да ово лоше иде, да мора неко да дође да води акцију, он ми јавља, «пренео сам» и наредили су да ти као најстарији команданти по годинама и по чину, јер сви ови су млађи, неки су '59., неки '65., годиште, ја сам '53., као најстарији, најискуснији старешина да ја руководим свим одредима и акцијама. Одбио сам, само да завршим извињавам се.

Одбио сам и реко сам не, ја могу само Чегровима да руководим и командујем, он је то вратио штабу и дошао је генерал Обрад Стевановић на лице места. Дошао је, и он је то организовао и био је присутан када сам ја прошо возилом иза мене друго возило које је налетело на мину и погинуо је припадник. Значи нисмо имали погинуле у акцији, погинуо нам је тад од mine. Био је присутан генерал Обрад Стевановић кога можемо позвати као сведока. У два наврата сам одбио да чак шта више овде можда сам и морао да прихватим јер сам то је све у питању ПЈП, ја као први командант мого да каже, постављам те за мог помоћника, као помоћник руководи осталим одредима. Не и да ми је наредио по цену да напустим одред ја бих прихватио ал нећу туђим људима да командујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Митровићу, Вама је командант Посебних јединица полиције био Обрад Стевановић?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зар сте Ви могли да одбијете такву наредбу?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Могу ако није у складу са мојим решењем, ја могу да командујем 37-мим одредом, мојим четама, ужичким одредом не бих комадовао никада, да отиђем да скидам цакове, да истоварам угаљ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле могли сте, имали сте могућности и да одбијете нека наређења?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па то је моја слобода, где сматрам да сам у праву и дошао је човек из штаба, дошао је он, он је командант, зашто бих ја командовао одредима кад је он командант. Ја имам свој одред, имам своју чету, својих пет чета и своје командире чета, одбио сам да призренска чета буде под моју команду па таман посла они људи да изгину рећи ће Митровић

нас послао тамо, никада. У рату најлакше је изгубити главу, а после што је дошло до тога, па ја да нисам ове иселио 24-ог, већ би био по неку одговорност. Иселио сам, ишао сам да објасним, јер су изгинули људи, неко мора да одговара за њих, ја сам их иселио, они се вратили, погинули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми у том периоду, да ли сте били изложени некој снајперској паљби?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па то сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је ово сад што сте?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: То је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само тада?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: А то смо, имао сам ја 27-ог када смо ушли у Добродељине снајперску и из митраљеза, Коњиковац Стојан, легли смо на пут на метар од нас су падали меци као град. Преживели смо, ушао овај са возилом из Пирота, Шики смо га звали, можемо да га позовемо, полицајац у Пироту, заокренуо је, заклонио се, док смо ми ушли у возило три, четири метка су улетела и оштетила возило. То је било 27-ог, 28-ог када сам кренуо за Призрен из Добродељина, и прелаз за Суву реку, возач каже гађају нас, одскаче земља поред нас, види се кад зрно удари и возач је повећао брзину и скренули смо у ту улицицу и дошли до испред ОУП-а, и кажемо гађају нас, са простора где смо до јуче гинули а сад опет није наше.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми када сте комуницирали преко ових средстава веза, да ли сте искључиво са шифрама, са позивним знацима или сте могли и именом и презименом?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не, не, никада, значи апсолутно позивни знак зна се командир је рецимо био, ако сада могу да се сетим, начелник ОУП-а Витошевић је био «Шара 111» и евентуално командир је био «Шара 112» јер има препознатљив глас па се чујемо, јер то је то што сам ја знао за Суву Реку. Призрен је био, начелник је био «Шара 1», начелник полиције «Шара 101», Делић је био «Пољаница 715», Коњиковац је био можда «Пољаница 900», тако да искључиво по кодираним називима а и по гласу смо се знали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е то сам хтела да Вас питам. Да ли је могуће и да не кажете шифру а да већ знате са ким се разговара?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Чим имамо карактеристичан глас, чим Делић проговори, па нека каже прво слово, ја већ знам да је он, али увек смо поштовали дисциплину радио-везе и тако смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми 87-ми одред, Ви сте кажете били А формација, ово је било да кажемо Б одред?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ако можете да нађете ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо ми све то, али ја Вас питам да нам Ви кажете овде и пред већем?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, кад они знају у ком моменту они треба да крену, како то иде, како та иде комуникација?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Та комуникација иде значи ја, начелник СУП-а је тај који седи у штабу у СУП-у и прати стање како се одвија акција на терену и извештава штаб, не могу ја, ја немам везу они имају или специјал или другу жичану линију и каже, завршена је акција и онда позове команданта 87-ог одреда, и договоре се ту је и ту је критично, морамо да држимо, колико имаш људи, колко је ту довољно, процене заједно, нико ником не нареди, или зову и начелника ОУП-а, колико има он снага, колико шта да се држи и тај део посла позадинског то није моја област, моја област је борбени део, то они ураде и виде да смо ми завршили да треба да идемо даље они то запоседну, ја сам наставио следећи задатак као што сам наставио, отишо сам 20-30 километара од Суве Реке, освојили смо овај простор, то је морао да преузме или 87-ми одред или локална полиција са резервним саставом или територијална одрана, знам да су понекад слали територијалну одбрану, углавном ми наш део посла смо завршили идемо даље, имамо други задатак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А коме је подређен командант 87-ог одреда?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Командант 87-ог одреда је исто подређен команданту Обраду Стевановићу, он је његов командант и подређен је штабу а упућен је на начелника СУП-а, њих двоје, начелник СУП-а одговара за безбедност, овај му је послат као јединица која му пружа помоћ и њих двоје на старешинском нивоу, професионалном, људском договоре шта треба да се ради. Мислим да је то практично, веома добро ишло. А мој задатак је борбени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па какав је у том смислу био однос између вашег командног састава, Вас као команданта са подручним станицама полиције, у каквом сте Ви односу били, јел Ви комуницирате, сарађујете са њима, овде сте нам сад објаснили да сте дошли и командиру сте рекли каква је ситуација. Какав је Ваш однос према њима, са тим подручним станицама?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Осим оног другарског, службени никакав однос ја немам са њима, нити они мени могу да пруже било коју подршку, нити могу да ми било шта нареду, да кажем, да тражим да им се, да кажу радите ви то и то, имамо ту и ту проблем, идите ви радите, нити сам ја њима могао да дам било који задатак осим да им кажем као грађанин, као колега да је био тај и тај проблем или, ја ћу навести један пример када је погинуо мајор Ранђеловић Зоран 24.априла. Ишао је возилом и његов возач од Суве Реке према Ораховцу, из блиске заседе са три, четири хитца погинули на лицу места, кроз врат, груди, срце и тако даље. Његов возач је рањен пројектил му је прошао кроз уста истрчао је из возила, отворио ватру и тако је тражио

помоћ и сад било је сасвим неразумно јер је директно кроз уста, можемо да га позовемо за сведока биће овде, на једну страну лица му је ушао метак на другу изашао и тако је говорио, ови други ми кажу тражи помоћ, и ови други кажу то су ови Албанци упали у везу па нас, овако играју с нама, ја му кажем, кажи надимак, он је Стојковић Братислав, он каже Бата, и ја онда сам сигуран да су то наши припадници, наш припадник министарства, кажем дај да се јави «Чегар 101», командант, каже не може он је црно. Значи погинуо, треба ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте нам објаснили на почетку?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: И ја кажем, зовем командира крените у питању су наши, пружите им помоћ, он је рекао не можемо имамо неки проблем. Можда човек није имао људе или је послан на другом правцу, ништа ја нисам више могао било шта да учиним, дошле су друге екипе које су биле на неким положајима даље од Суве Реке, пре ових, пружили помоћ, али су дошли касније и ови из Суве Реке. Значи ја сам му само рекао наш је у питању, наши су људи, командант је погинуо, овај је рањен, тражи помоћ, није Албанац упао у везу него је наш припадник Бата, његов возач, значи крените наши су у питању слободно, јер они су мислили да није нека игра или замка, али то опет није било наређење него сам му појаснио ко је у питању, значи ја старешинама ни начелнику СУП-а ни начелнику полиције ја не могу, они имају своје старешине, нити сам овлашћен, нити су ми они потчињени и подређени, овлашћен, да бих био овлашћен да њима руководим мора да имам наредбу, морам да имам решење као што имам решење да сам командант 37-ог одреда. Остало ми је, да сам знао да ће ми требати донео бих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви наредбе добијали искључиво писменим путем или и усмено?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Писмено, за задатак писменим путем, искључиво писменим путем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово сад кад сте ишли за конкретан задатак када сте били у Приштинском штабу?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Писмено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само писмено и са овим картама?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Писмено, прво пише процена на основу процене службе безбедности у том и том простору се налази толко и толко наоружани тим и тим па је потребно здруженом акцијом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Сад ми реците ово. Да ли сте Ви сачињавали неке извештаје о акцијама које су?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Извештаје сачињавају командири чета после, о губитцима и проблемима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И коме достављају те извештаје?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ти извештаји се достављају пошто сам ја обично на терен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи командири чета, коме достављају извештај?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Достављају овом мом за аналитику помоћнику који те извештаје обједини па каже, у току те и те акције смо имали четири припадника или три припадника или једног погинулог, десет рањених из те и те чете. Он обједини тај извештај направи, и онда, са мојим потписом, онда ја то потпишем ако сам ту или мој заменик и то иде курирском поштом обично је ишо неко од тих помоћника за логистику, да узму тамо шта нам треба, муниција, храна, да не говорим сад све, мине и остало шта нам треба да подигну то у штаб јер све смо се обезбеђивали са тим свим што нам је потребно из Приштине и да преда извештај у штаб, остави у штаб, врати се, ми смо завршили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли Ви неки извештај синтетизовани извештај достављате штабу?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па то је тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само то?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: То је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли стоји нешто сачувано у некој документацији?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Мора да има у министарству, то су важна документа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел се то зове борбени извештај?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па то се зове извештај о акцији, свака чета пиште за себе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О свакој акцији?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Ми кажемо, свака акција је имала свој назив, и онда кажемо, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли се води ратни дневник?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не водимо ми ратни дневник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не води се ратни дневник?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Али је зато овај аналитичар мој, Зоран Илић, он је водио оне битне догађаје шта се десило, ко је рањен, ко како, тако да смо имали преглед свега тога по данима јер су после попуњаване и повредне листе и све оно што је требало. Значи у суштини има валидне документације о свему што треба, ништа се није радило као нека паравојна формација па ко шта стигне и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад ми реците да ли је било уопште паравојних, параполицијских снага на Косову у то време?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Мени није познато, није, на том простору су биле организација СУП, локална полиција, резервни састав у оквиру СУП-а, упућене јединице, војне јединице, резервни војни састав, е сад је било оне територијалне одбране, па сеоске неке, свако село је имало, тако да је ту било

више команданата него бораца. Свако село је имало команданта па сваки, да сад не идем у неке детаље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте говорили о томе да је измештена команда из Призрена у «Метохија вино», да ли је цела команда била измештена, да ли је нека јединица, неки део јединице остао у Призрену?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Остао нам је овај део.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ово што се и догодило?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: За логистику и овај део за аналитику. А овај други део, моја команда је десет људи, заменик и његов возач који је уједно и аналитичар, отишли су са Делићем, ја и мој возач и пратилац, то је већ пет, Бараћ који је погинуо и мој овај заменик, помоћник за логистику, то је седам, Зоки Илић осам,девет и доктор десет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колко вас је укупно било, колко сте људи имали тамо на том подручју?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Цео одред. Па у том ратном стању било је, били су неки који су напустили службу јер се определили да не гину него да напусте службу, било је у претходним акцијама рањених, болесник, али бројка је око 550 променљиво, јер укупан број одреда је 700-750 тако да увек је можда хвалило стотињак, стопедесет људи и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, Ваш помоћник Милојевић, да ли је када још у том периоду био рањен. Да ли знате?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да ли је рањен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том периоду, значи говоримо о том периоду од?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Он није ишао, његово место је било увек у Призрену он није никада ишао са јединицом он је, његов задатак је да ступи у везу са СУП-ом, да ступи у вези са рестораном доле да обезбеди храну, да се та храна упакује, јер за два одреда, јер он је био задужен и за овај други одред обезбеди храну, велик позадински посао и он је позадинац, увек је био у Призрену, није ишао ни у једну борбену акцију, он не зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи није био никада рањен, то је први пут што се догодило приликом бомбардовања?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да, он никада није ишао са нама на терен, он се увек држао Призрена и базе. Из касарне преселио сам их у ту зграду у центру јер сам мислио да неће бити бомбардован центар града, зграда општине па ако се деси, предузео сам што се могло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у то време видели, рецимо око 20-ог, и пре 20-ог, па 24-ог, да ли сте видели неке цивиле, неке колоне да напуштају територију Косова?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па знате како, свима је било јасно да је рат ту, на прагу, питање дана. Када су ове екипе ОЕБС-а, које су биле и у

Ораховац и у Сувој Реци и у Приштини то су биле, и у Призрену, колоне и колоне, и оне су имале можда око 2000-3000 припадника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад, у које време, кад, о ком периоду говорите?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Говорим о периоду од кад су дошли октробра '98., до 20.марта '99., значи са њима смо радили заједно патроле, они су нам гарантовали неку безбедност, али све је то било сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И у то време је било значи колона?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Е кад су они отишли, већ су људи, свако је размишљао о својој будућности, већ су почели да силазе или у градове или да траже негде склониште или. Па као што сам ја у то време мојој породици рекао једни будите у село, једни будите у Ниш, једни будите код бабе, немојте сви на исто место. Тако су и они људи, свако своју породицу. Кренуло је кретање становништва, а када је кренуло бомбардовање, то већ је видљиво било, касније како је рат одмицао тако је то све већ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи од бомбардовања било је и тада видљиво, јел тако, видели сте, имали сте прилике?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Кренуло је, очигледно сви су тражили да неко негде се, посебно знам из Призрена, рецимо Призрен никад није ни бомбардован би било шта у њему се десило, Турци су много одлазили, значи свако се бојао за неку своју безбедност, а ето у Призрену ником није длака с главе хвалила, али су људи се склањали. А кад се кренуло, поготову оне колоне и оно НАТО бомбардовање насумично, па кад су били они промашаји њихови и убиство цивила по Ђаковици и Коришу, онда је народ нагло напустио то, како је било, да не детаљишем, Ви знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте видели шта Вам је оптужницом стављено на терет. Када сте чули за те догађаје, да ли сте чули и у ком моменту сте чули?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Па ја сад морам да кренем од момента када сам доживео стрес шта пише у оптужници, добро сам остао жив. Ја сам се тад налазио у штабу у Куршумлији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте то. Конкретно, ја Вас питам конкретно, да ли сте чули за овај догађај и кад сте чули?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Конкретно за овај догађај сам чуо када су ме позвали у УБПОК 26., да се јавим на састанак, зове министар. Ја сам дошао и каже није у питању министар, заузет је итд., него ево решење за притвор, тамо за неке цивиле у Призрен итд., ја погледам добро нисам пао у несвест јер први пут у животу сам тако нешто прочитао. Доводе ме код истражног судије господина Дилпарића, уручује ми решење о спровођењу истраге и даје ми да прочитам на осам страна. Нисам био психички способан, срчани проблеми, тражио сам одмах помоћ, одмах су ме горе збринули и дали ми терапију, нисам психички могао да схватим да се тако нешто десило и да се приписује мени да сам ја то урадио како пише, а за тај догађај чуо сам као и

грађанин, као и сви други, рецимо 2003., Сикетић и остали његови командири вода су били на неки разговор у УБПОК, и он ми каже био сам на разговор горе али су нас питали за неке цивиле, сад уопште није детаљисано о томе у Сувој Реци, али ми никад нисмо били у Суву Реку, никад нисмо радили то, нас не интересује, и једном сам чуо, у Медвеђи сам био као командант копнене зоне, да обиђем жандармерију, у ресторану смо доручковали и они неки ми кажу, јуче је био или ових дана је био полицајац неки саобраћајцац био у УБПОК на разговор и ми га питамо шта је било, и он каже питали ме за неке цивиле што је било у Сувој Реци и ја сам рекао да су то радили др.Бобан, да је то радио неки Тањевић, и сви покојни, неки резервиста још из Призрена који је покојан, они су хтели да ме бију, има ли неко да је жив каже, и тако је то, и оно што су средства информисања кад је Делић сведочио у Хаг, пратио сам и питали су га да ли је њему нешто познато за убиство неких цивила у Сувој Реци, мене апсолутно није интересовало у смислу неке одговорности или мојих људи јер ми тамо нисмо били нити смо радили, али је он тад тражио затворену седницу тако да нисам чуо шта је рекао. Ето толико сам ја чуо пре а прочитао на дан хапшења оно што ми је стављено на терет и остало у хаосу који још доживљавам и од тог дана више нисам онај човек јер сам изгубио пола здравља. Јутрос сам имао аритмије и да ли да дођем на суђење или да идем на ВМА. А онакву реченицу монструозну да ја изговорим, па ја мислим да бих морао да будем или луд или пијан, а ово што јесам, када су ме бирали за ово што јесам, па ме изабрали међу пет команданата у Србији, значи да је неко процењивао моје квалитете, па кад се укинула Посебна јединица полиције, када су ме поставили за трећег човека у жандармерији са перспективом на друго, прво место, да будем командант, да постанем генерал, значи опет су и ту ценили некакву моју прошлост, неко моје искуство, неку моју професионалност, 32 године и 8 месеци, сам ја овлашћено службено лице, 28 година сам ја старешина полиције, од приправника до начелника УП-а, командира највећих станица, од командира вода до команданта одреда. Десет година имам разних терена, ја нисам причао где сам све био по терену, могло бих још један дан да дајем изјаву, али то све говори ко сам ја и моја прошлост и никада нисам ни једном у животу дисциплински кажњен, био сам дисциплински тужилац два мандата. Изводио сам наставу, стручно усавршавање све полиције, и био председник комисија током провере годишњих. Један од најперспективнијих старешина у неким редовним приликама, у копненој зони сам провео од 2001., до 2005.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро немојте, нећемо даље да ширимо.

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не, морам да кажем ко сам. Да би сте ме схватили да нисам оно што ме тужиоц и оптужница представљају да јесам. А оно што још много детаља има у оптужници, навода, претпоставки, закључака тужиоца, на основу неких исказа бивших припадника Суве Реке

који су полицајци из резервног састава, који су са осмогодишњом стручном спремом, млади неискусни и они дају квалификацију мени, мојој јединици, мојих овлашћењима, они ме претворили да сам могао да командујем и војском и свом полицијом и резервним саставом и територијалном и Државној безбедности, па добро нису рекли да могу да командујем и припадницима УЧК, још то да су рекли онда би био свемоћан командант, тако пише у оптужници, а ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи никаква наређења, ни од штаба нисте добијали у том смислу депортације, паљења, пљачкања?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Не. Без обзира где се налази генерал Лукић, о њему имам високо професионално мишљење он је то доказао као човек, генерал Обрад Стевановић, високо професионално мишљење и као полицајац и као експерт наш, увек су говорили несме да се деси да цивил добије повреду, боље да не успе акција, него да елиминишемо не знам колко непријатеља, мање ће бруке бити, него у односу да се деси нешто цивилима. Значи цивили су уживали посебну заштиту, да не причамо о познавању Међународног хуманитарног права, конвенција о цивилима о ратним заробљеницима о болесним и о другим правима свих тих људи. Па ми смо се борили против наоружане формације која је за то време на стотине киднаповала и убила Срба, полицајаца, војника и других који нису били лојални њима, и Албанаца наравно. Навео сам случај ове две жене које су убили, извадили очи, бацили их поред пута и написали ко су и шта су. Значи, против таквих смо се борили, а цивиле смо поштовали исто као своју децу, као своје из родног краја или из Ниша, Београда, Приштине, Призрена, није било битно, ми смо имали акцију кад је пао Ораховац, били су цивили, и ником ништа није хвалило. Имали смо безброј акција увек само према ономе ко дејствује према нама, ко је наоружан и ко те угрожава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ово подручје Суве Реке и околине, у чијој зони одговорности је било?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: То подручје у то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време, зона одговорности чија је била, јел знате?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Свако је имао своју одговорност, то је широк појам. Ја сам одговарао само за ове три чете које су биле самном, Нишка, Крушевачка и Врањанска. Коњиковац Стојан је одговарао за своју борбену групу, на правцу Ораховац Делић је одговарао за своје из своје бригаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је то бригада?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: 549-та.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Моторизована бригада?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Да. Имао је две или три борбене групе. Мој заменик Грујић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро то сте нам све објаснили?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Је одговарао за ове две чете, командант Новосадског одреда је одговарао за свој одред, начелник полиције у Призрену одговарао је за Призрен, начелник СУП-а, одговарао је за стање на подручју СУП-а, командир станице је одговарао својим старешинама а имао је и своје потчињене, све се знало као и данас што се зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Митровићу, да ли још нешто имате Ви да изнесете у своју одбрану, можда нешто што Вас ја нисам питала, после ће чланови већа да Вам поставе питања?

ОПТ.РАДОСЛАВ МИТРОВИЋ: Само минут јер сам се мало уморио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да прекинемо па сутра да наставимо. Добро. Сагласни сте да прекинемо.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Прекида се главни претрес због протеча времена, а наставља се сутра у 09,30 у истој судници.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА